

EEN HONDENLEVEN

I K B'tje
II C V
III L S
IV I I
V I M
VI U S A
VII R I P

Enkele persstemmen over EEN HONDENLEVEN

'Eindeeuwse slapstick van de bovenste plank'

(Rowena Santangelo in Kroniek van Rijssel)

'Je kunt niet jarig zijn op 31 juni'

(Georges Vanhenegouwen in Netebode)

'Jammer van die nachtmerries'

(Erik Rasmussen in Den Haag Vandaag)

'We hebben te doen met de vele dieren in het verhaal'

(Akkemay Vaandrig in Lezerstraal)

'Neen, de roman is nog niet afgeschaft'

(Mondelinge goede bron)

'... smeekt om een vervolg ...'

(Joren d'Hainaut in Oostendes Dagklapper)

'Het woord bij de daad: verbluffend!'

(Merel Six in Beeld & Woord)

Peter, eens student, thans bibliothecaris, bij voorkeur souterrains bewonend. Piet, zijn verre tweelingbroer, astronaut, de maan in zicht. Tussen twee hevige hagelbuien in volgen we tevens leven en welzijn van de gepensioneerde taxichauffeur Oscar R., de huisvrouw Bea V., een konijn, de kat Karos, het ondiep Mick, Kaatje Behaatje en vele andere gedochten en wichten. Piet bereikt de maan. De bieb van Peter wordt met de grond gelijkgemaakt. Voeg het woord bij de daad en neem deel aan het Peter-effect.

De hagelbui leek op een bombardement. Vuistdikke kanjers zoefden loodrecht naar beneden en geselden alles plat. Dakvensters, overkappingen en broeikas-
sen werden ongenadig geperforeerd. In een mum van tijd overspoelde ijswater
de straten. Riooldeksels werden opgestuwd. Brandweerwagens ploegden wa-
terskiënd door de straten van de stad. Het was een vroege woensdagochtend
eind mei. De verlate aanval van de ijsheiligen rukte iedereen uit zijn slaap of
uit zijn matineuze stoeipartij met zijn bedgenoot. Oscar Rooseboom, gepensi-
oneerd taxichauffeur en weduwnaar, al lang niet meer stoeiend, bedacht mis-
moedig dat één zo'n hemelse hagelbol groter was dan zijn aardse kopje koffie:
hij kon er niet eens in. Door het oorverdovende gekletter hoorde hij ook de
radio niet meer. Wat een rampzalige ochtend. Nadat Oscar zijn derde kop leeg-
geslurpt had, begaf de laatste glasplaat van zijn veranda het. Woedend keek
hij toe hoe het zo gekoesterde kaartenhuisje rinkelend en krakend ineens-
stuikte. Een regen van splinters en scherven bedolf de formatie kamerplanten
in de hoek. De kat Karos vluchtte bloedend de tuin in, waar ze vervolgens zo-
wat gefusilleerd werd.

'Miljààrdemiljààrde ...'

Eén-hoog keek ik gefascineerd toe hoe de tuin van mijn hospes Oscar Roose-
boom en alle belendende percelen in een ravage werden herschapen. Dat her-
scheppen, daar genoot ik intens van. Ik had amper drie uur geslapen, wegens
blokperiode. Het tempeest maakte alle onderdelen van mijn lijf klaarwakker.
Ik zag losgeslagen klimrozen heen en weer zwiepen voor mijn venster. Bloe-
menweelde werd ter aarde gesmakt en neergekogeld. Ai, zo'n ei op je kop en
je kon naar spoedopname. Toen ik onder mij het naargeestige gekraak van de
ineenzakkende veranda hoorde, stommelde ik vlugvlug de trap af.

'Miljààrdemiljààrde ...'

'Amai!!' riep ik, terwijl ik nog net een opgewonden glimlach tot een meevoe-
lende grijns om kon buigen. Het gedonder op het dak overstemde zelfs tot
hier alle andere geluiden.

't Is over de hele stad zo!'

'Wat?'

'Dat het over de hele stad zo is!'

'Ja!'

Die dwaze Karos vluchtte nu gemolesteerd onder de treurberk, waar haar
straks misschien de verdrinkingsdood in ijsheilig water wachtte. Het leven
bood veel afwisseling.

Oscar Rooseboom, ontriefd van veranda, opgescheept met een getraumati-
seerd huisdier, knikte naar het koffiezetapparaat. Het stond te rochelen als
een oude apotheker na vervaldatum, maar dat hoorde ik nu eens niet, en daar
was ik bijzonder blij om. Elke ochtend opnieuw was dat gekmakende godver-
ongelukte ... nee, ter zake.

Ik schonk mezelf in, Oscar hield zijn perkamenten hand afwerend boven zijn
kopje.

'Er kan niet eens zo'n hagelbol in je kopje,' mompelde ik.

'Wat?'

Dat hij dat godgenageld ook alweer gehoord had, die ouwe liplezende klimro-
zenkweker.

'Die mol in de tuin krijgt nu ook zijn sopje.'

De brilglazen van Oscar flikkerden.

‘Ben je daartegen verzekerd?’

Ik knikte naar het oosten, naar zijn tuintje van Eden, thans totaal verwoest. Hij schudde mistroostig van nee. We keken naar buiten, naar waar de veranda had gestaan: koffie, oude venten, kaarten, sigaren.

Zestien minuten lang duurde de ijsheilige toorn. Toen de voorraad hagelbollen op was, bleef het gewoon regenen. Oscar Rooseboom zuchtte diep. Hij keek me met gefronste wenkbrauwen aan en streek veelbetekenend zijn duim en wijsvinger over elkaar: het vioolconcerto van de onfortuinlijke. Ik knikte dat ik het begrepen had. In deze blokperiode was ik een en al begrip. Ik zag mezelf goed zitten en straalde gelijk een soort van humanitair expressionisme van me af. Op de radio werd nog niks gezegd over de hagelkanonnade. Oscar, vel over been, draaide de volumeknop weer lager en ging droevig bij het erkerraam aan de straatkant postvatten. Ik bakte drie eitjes en legde het immer doorpruttelende koffiezetapparaat eindelijk het zwijgen op.

Bea V., 45, huisvrouw uit de omgeving, werd die ochtend door de baldadige hagelgod aangerand. Ze was er niet op bedacht, ook al zat de lucht zo grijs als haar leven. Zoals elke dag nam ze omstreeks halfacht haar konijn mee uit voor een pisrondje. Gewillig als een hond huppelde het beest mee aan de leiband. Toen de eerste hagelbollen naar beneden suisden, kreeg het konijn een hartinfarct. Aanvankelijk had Bea V. niks in de gaten. Ze begon te rennen, omdat de bui steeds heviger werd. Toen ze meer en meer tegenstand ondervond, constateerde ze tot haar ontsteltenis het dode gewicht aan het einde van de lijn, nog verzaard door het ijswater. Het kleddernatte ding achter zich aan slepend, spoedde ze zich in paniek naar Oscar Rooseboom, dichtstbijgelegen kennis. Steeds vormelozer zwierde het overleden dier achter haar aan. De acht stenen treden op naar Oscars voordeur boden de moeilijkste hindernis. Het bloedspoor werd echter al vlug door het ijswater weggewist.

‘Maar Bea toch! Kom vlug ... O, uw konijn! Och here!’

‘Oscar! Wat moet ik doen? Help me!’

Badnat en geschramd door de hagelbollen betrad Bea de bel-etage van Oscar Rooseboom. Het geliefde konijn sleepte ze tot bij de paraplubak. Stilleven in grijs-rode plas.

Oscar ijlde plotseling naar de voordeur. Verbaasd keek ik van mijn eitjes op. Even later loodste mijn hospes de huilende huisvrouw Bea naar de keuken, waar hij haar een keukenhanddoek aanreikte. Het konijnenmens zag er deeriswekkend uit. Ze leek uit de trommel van een wasmachine te komen. Striemen, schrammen en builen sierden nu haar eens zo lelijke aangelaaat. Met het aantal ladders in haar nylons kon je de hemel bereiken. Haar citroengele jurk was besmeurd met de sappen van afgerukte bladeren.

‘Hoe haalt ze het in haar permanenten hoofd op een ochtend als deze in een citroengele jurk te gaan wandelen,’ flitste het door mijn hoofd. Ik begaf me naar het halletje om haar konijn te bekijken. En hoe zou het ondertussen Karos vergaan zijn?

‘Mevrouw,’ deelde ik haar mee, toen ik weer in de keuken verscheen, ‘uw konijn is morsdood. Er hangt ook bloed aan.’

Bea V. barstte in verse tranen uit.

Ik richtte het woord nu tot Oscar: ‘Benieuwd of Karos het overleefd heeft!’

Het geflikker van zijn brilglazen ging door merg en been.

'Is Karos ook neergekogeld?' vroeg Bea snikkend.

Oscar haalde zijn schouders op.

'Konijnen zouden ook negen levens moeten hebben,' formuleerde ik troostend.

Bea V. begroef haar gezicht in de keukenhanddoek. Nu zag ze er uit om te stelen. Ik wijdde mijn aandacht weer aan mijn eitjes. Oscar begeleidde Bea naar de woonkamer. En het bleef maar oude wijven regenen.

Die middag speelde Kaatje Behaatje, de zestienjarige kleindochter van Oscar Rooseboom, weer eens piano. We waren burens. Kaatje was de enige dochter van Oscars oudste dochter; ik was zijn enige kamerstudent. We hadden het dus getroffen. Om de haverklap verscheen Kaatje Behaatje in mijn vizier. Terwijl ik boven op mijn 'kot' zat te 'hengsten', zat ze gitaartokkelend op de schommel in haar tuin. Het gebeurde ook al eens dat ze onverhoeds op mijn kamer verscheen, als Oscar uit kaartspelen was. De eerste keer dat dit gebeurde, op een broeierige namiddag in de krolse maand april, droeg ze boven haar rokje alleen een grieksblauw behaatje. Vandaar!

Kaatje: piano, gitaar, brommer, behaatje.

De piano kon ik tot op mijn kamer horen. Mijn cenakel van studie en wetenschap baadde in softe klassiek, door articulerende meisjesvingertjes bewerkstelligd. Ach, verzacht muziek de zeden?

Ik droomde weg bij een rodenbach en bedacht hoe veel seconden ik nodig zou hebben in verband met het sluitinkje van haar zeer blauwe behaatje. Of had ze ondertussen al een groter maatje gekocht? We waren alreeds eind mei, nietwaar. Eén keer keek ik om naar mijn - gigantische - bed. De moeder van deze kleindochter had daar vroeger allicht in geslapen. Op deze kamer. Onophoudelijk rookte ik. Bloemkoolbewolking stapelde zich op. De zon scheen nu af en toe. Er landde een mug in mijn glas rodenbach. Ik bracht haar aan de rand van de verdrinkingsdood, plukte haar dan uit het schuim, joeg haar de waanzin in met mijn sigaret en plette haar ten slotte langzaam met een suikerklontje. Dat was pas blokken naar mijn hart.

Ik hoorde beneden de doffe dreun van de voordeur die dichtgeklapt werd. Plotseiling was er geen piano meer. Ik zei het alfabet op en loerde daarna door het venster. De schommel had niet het genoegen door Kaatjes kontje bezeten te zijn. Ik ging weer zitten, stak mijn achttiende sigaret op en propte mijn linkerhand achter mijn broeksriem. Voor mij lag opengespreid op bladzijde 132 de syllabus Historische Methode van het departement Wijsbegeerte & Letteren, tweede kandidatuur. Op de rechterkant bevond zich het evangelie; links had ik mijn eigen apocriefe randbemerkingen gekalligrafeerd. Ten westen van de syllabus stond mijn rodenbach, de poel van ellende waarin de mug haar eerste doodsangsten had uitgestaan.

'Kan een mug zweten?'

'Als ik borsten had, zou ik er dan voortdurend aan zitten frunniken?'

'Is God een vrouw?'

Vele vreemde gedachten kregen audiëntie in dat hoofd van mij. Ik knikte af en toe instemmend op halfgedachte gedachten. Sommige gedachten werkte ik helemaal af, maar ietwat gedachteloos. Nog nooit had ik zo lekker zitten blokken.

'Miljårdemiljårde ... ', mompelde ik.

Ik speurde de tuin af op zoek naar de kaduke Karos, maar die was spoorloos. Daarna tekende ik een beha op mijn kladblok, maar het geleet meer op een

zonnebril. Ernaast schreef ik KAAT. Als een middeleeuwse miniaturist versierde ik elke letter.

Zacht geklop op de deur onderbrak mijn hoofse werkzaamheden. Ik rukte mijn linkerhand van tussen mijn broeksriem. Aartsengel Kaatje Behaatje verscheen in de deuropening. Ze droeg een slakom met vijf halfgesmolten hagelbollen in.

'Hei, Kaatje!'

Ik drukte mijn sigaret plat en stond op.

'Wil je een ijsje? Vers uit de koelkast. Vijf bollen voor honderd frank'.

'Met twee bollen ben ik al dik tevreden', wou ik zeggen, maar in plaats daarvan lachte ik veel te hard. Boven op haar hoofd zwiepte een staartje als een antenne heen en weer.

'Hier'.

Ze zette de slakom naast mijn Historische Methode.

'Wat moet ik daar nu mee, Kaatje?'

Ik schoof mijn syllabus over mijn kladblok met KAAT en de behazonnebril erop. Gelukkig had ze dat niet gezien.

'Laten smelten, hé. En maak er dan een cocktail mee'.

Ze ging op mijn - gigantische - bed zitten, want er was geen andere stoel.

'Goed idee. Dan trakteer ik je'.

'Blok je graag?'

'Dat valt wel mee'.

'Ik niet'.

'Ik heb daarnet een mug vermoord'.

'Opa zat vanmorgen met een dood konijn opgescheept. Heb je het gezien?'

'Ja hoor. Ik heb alles meegemaakt'.

'Ik heb nog iets voor je meegebracht. Het brengt geluk bij je examens. Hier'.

Kaatje propte haar hand in haar zestienjarige boezem en haalde er triomfantelijk een konijnenpootje uit. Ik plofte met open mond weer op mijn stoel neer.

'Wil je het niet hebben?'

'Welja hoor, doe me maar een konijnenpoot. Is-ie ook vers? Heb je die zelf ... Ik bedoel: waar is dat dode konijn nu?'

'Konijn in doos, doos in vuilniszak, mooie strik rond vuilniszak, en opa belde naar Volksgezondheid. Die kwamen het beest al ophalen. Doen ze ook voor poezen en honden die in het verkeer sneuvelen'.

'Weet Bea dat?'

'Jaja'.

'Enne ... die poot?'

'Die hangt al zes maanden aan mijn brommer. Je mag hem hebben. Talisman voor je examens. Ik kwam op het idee toen ik dat dode konijn vanmorgen in de hal zag liggen'.

'Aha. Dank je wel'.

Kaatje Behaatje gooide me het konijnenpootje toe. Ik ving het tussen mijn knieën op.

'Weet je: eigenlijk brengen mollenpootjes geluk. Kippenbeentjes ook. En kat-tenstaarten'.

'Maar dat konijnenpootje hangt al een half jaar aan mijn brommer, en ik heb nog niks voorgehad'.

'Aha, oké'.

Ik monsterde het ding. Het pootje was gepiercet. Met zijn sleutelring hing ik het op aan het haakje in de muur, bij mijn fiets sleutel.

'Zo'.

'Eigenlijk hoop ik dat je een klein beetje gezakt bent. Dan blijf je hier deze zomer blokken. Ik zal gitaar en piano voor je spelen'.

Ik keek naar de smeltende hagelbollen in de slakom. Dan naar het grappige staartje boven op het hoofd van Kaatje. Dan de tuin in. De kat Karos lag te revalideren in de zon.

Ik doopte mijn handen in de slakom en besprenkelde mijn buurmeisje met ijsheilig wijwater.

'Aah!'

Ze viel achterover op mijn bed en ik hoopte op een milde tweede zittijd.

De volgende ochtend penetreerde Kaatje Behaatje met haar brommer de etalage van KOPPIE-KOPPIE. Het raam werd totaal verbrijzeld en Kaatje belandde boven op fotokopie machine nummer 13, die haar terstond op vijf exemplaren vermenigvuldigde. In de nevenetalage had het Fonds voor Dakloze Dieren een onderkomen gevonden voor paaskuikens in hun puberteit, cavia's, hamsters en poesjes. Door het helse kabaal werd de dierenbevolking eensklaps gedecimeerd: twee cavia's, een kuiken en vijf hamsters overleefden het trauma niet. Kaatje zelf werd, totaal kaduuk, opgeraapt en naar spoedopname afgevoerd. Drie uur later lag ze op Intensieve Zorgen. Die avond ging ik haar met opa Oscar bezoeken. We zaten er een halfuur te zwijgen, want Kaatje was nog verdoofd. Een en ander was na een spoedoperatie weer aan elkaar gehecht. Ik bond het konijnenpootje aan haar bed en we vertrokken. In de grote, zwarte, glimmende, gepensioneerde taxi van Oscar gleden we naar huis.

'Was dat een konijnenpoot?' vroeg Oscar plotseling.

Ik knikte dat het inderdaad een konijnenpoot was.

'Help je nog wat puinruimen in de veranda of moet je blokken?'

'Ik moet vanavond niet meer blokken'.

'Wat?'

'Konijnen horen in hokken. Ik help je nog wat'.

'Ik hoop dat ze er niets aan overhoudt. Ze is veel te roekeloos met die verdorde brommer. Ik heb het altijd gezegd tegen Moniek. Je ziet wat er van komt'.

'Ja', beaamde ik.

'Ik heb het altijd gezegd tegen Moniek', zei Oscar.

'Was Moniek een brave dochter?' informeerde ik gezinsvriendelijk.

'Wat zeg je?'

'Hopelijk blijft het bij die ene hagelbui'.

'Ik wil niet bij haar intrekken. Ik kan best nog mijn mannetje staan'.

Bea V. liet er geen gras over groeien. Na een rouwperiode van drie dagen schafte ze zich een hagelbestendige bullshit aan: een kruising tussen een pitbull en een shitzee. Het beest was opgetrokken uit de kop van een koe, het lijf van een big en de poten van een lilliputterige Hongaarse viszla. Van een staart was vrijwel geen sprake. De naam was Mick.

IK WACHT BUITEN OP MIJN BAASJE.

Bea V. bond Mick met zijn leiband vast aan de reling voor de glazen deuren van het Aloysiusziekenhuis, zoals de cowboys dat met hun paard doen voor een saloon. Die reling was eigenlijk voorzien als steuntje voor uitstappende

hulpbehoevenden, want wie haalt het nu in haar hoofd ziekenhuisvisite te doen met in haar kielzog een hond?

Druiven.

Bea V. had achtenzeventig donkerpaarse druiven mee voor Kaatje Behaatje. Natuurlijk druiven.

‘Dank u wel’, articuleerde Kaatje, buisjes in de neus, leidinkjes in de arm, her en der ingegipst en bepleisterd.

‘Ze komen van de Fruitkorf’, zei Bea V. ‘Die van de Groene Vingers moet ik niet, want die kerel pulkt in zijn neus. Heb ik zelf nog gezien, bäh, walgelijk. En het warenhuis vermijd ik omdat ik niet in de file wil staan, ik bedoel aan de kassa. Iedereen kan daar alles en nog wat bepotelen, stel je voor dat je daar druiven koopt waar een minuut geleden nog een viezerik met klamme pishandjes aan zitten frunniken heeft of erger nog een krop sla waar zweet en slijm en snot eh...’.

De deur ging open en een verpleegster noodde Bea even de gang op.

‘O, druiven?’ zei de verpleegster.

‘Nee, een krop bananen’, dacht Kaatje woedend, maar ze antwoordde niet, want ze haatte dat witgejaste krenge dat elke dag op een schabouwelijk vroeg uur de ziekenhuispriester op haar afstuurde, ondanks haar protest.

Bea concentreerde zich op het rode lampje boven de deur van kamer 215. Toen ze dat beu werd, dweilde ze de gang af op zoek naar een raam dat mogelijks op haar huisdier uit kon geven. Zo’n raam vond ze niet. Laverend tussen gestreepte pyjama’s en mobiele zakjes gezondheidsdrugs spoedde ze zich naar het lampje terug.

Mick mocht dan hagelbestendig zijn: tegen de stress van een ziekenhuis kon hij niet opbiggen. Daarenboven speelde zijn zucht naar drank en seks hem parten. En zijn nieuwe meesteres kende hij ook nog niet zo goed. Dus knauwde hij zijn leiband doormidden en ging op de parkeerplaats van de dokters en het verplegend personeel struinen, op zoek naar stom hondengeluk. Hij besnuffelde het portier van een nagelnieuwe inktzwarte Saab en bleef er de wacht bij optrekken. Te verwachten was een lekker stuk, maar dat kwam er maar niet aan.

‘Reukzin oké, allemaal goed en wel, maar mijn timing laat te wensen over’, dacht Mick. ‘Ik bedoel, zomaar, voor mezelf: ik kan godverongelukt toch niet ruiken wanneer ze komt? Maar dit weet ik zeker: in die grote slagerij hier is zij ongetwijfeld het lekkerste stuk. Mijn neus heeft me nog nooit bedrogen’.

Ach, die bullshitneus van Mick.

Na een dik kwartier wachten op een vermoedelijk goedgevuld rokje, dat echter maar niet opdaagde, woei hem een geur van ingeblikte alcohol aan. Edelpils! Hij sperde zijn neusgaten en detecteerde al gauw een mariablauwe stedelijke PMD-vuilniszak, die als een reuzesnoepje onder het afdak de ophaalronde af te wachten stond. Wild, wild horses konden Mick toen niet meer tegenhouden! Inktzwarte Saab en bloedrode gedachten konden hem gestolen worden. Met zijn oren als biefstukken achter zich aan wapperend holde hij de medische parkeerplaats over. De combinatie koekop, biggenlijf en viszlapoten joeg de mensen de stuipen op het lijf. Ze waren al halfziek door ziekenbezoek; nu werden ze het helemaal. Scheldend en tierend vluchtten ze naar de vijf windstreken. Mick vloog lijnrecht op een halfvol blikje Edelpils af. Daarvoor moest hij eerst de vuilniszak aan flarden scheuren. Dat deed hij bijzonder gezwind, met korte, hevige snokken van zijn koeienkop. Als hij eenmaal alcohol had

geroken, was hij niet meer te houden. Weldra vlogen de brikken en de blikken in het rond. Eindelijk: daar dook de Edelpils op. Fluks tuitte Mick zijn vlezige lippen rond het halfvolle ding. Hij hief zijn kop ten hemel en liet het lekkere nat in zijn keelgat kolken.

De levende zielen waren ondertussen ofwel hun auto ofwel het ziekenhuis in geijld. De gestrekte draf van dat boebeest voorspelde namelijk niet veel goeds. 'Pitbull!', articuleerden ze naar elkaar, veilig achter glas verscholen. Iemand belde dringend iemand anders op.

'Loopt die daar zomaar los? Maar godverdomme toch, wie brengt nu een roofdier mee naar een ziekenhuis?'

'We weten niet wie het is. Het schijnt dat dat beest al een kwartier op de parkeerplaats kampeerde'.

'En wat gebeurt er daar nu?'

'Hij is een vuilniszak aan het verscheuren, die rotzak'.

'Wacht, ik kom naar beneden. Verwittig nog maar een paar man van Onderhoud'.

'Haast je, voor er doden vallen. Dedju, nu zit dat beest wel een blik bier te slobberen, zeker!'

'Jamaar, hou je me voor de gek?'

'Neenee, echt waar: kom maar kijken'.

'Wat gaan we hier nog allemaal beleven'.

Schijthokjes en belcellen. Belhokjes en schijtcellen. *A man has to do what he has to do*. Hij mag dan een *hasbeen* of een *wouldbe* zijn, hij is wat de mens is: merg, been, sap, bloed, vezel, spier, kak, zweet, snot, pis, amen. Men scheidt zichzelf in piepkleine hokjes van zijn drek af, men zweet in pieterkleine communicatiecellen tot de ijsbloemen in de wasem op het glas verschijnen, zij het winter, zij het zomer. Even de pot op. Tekenen aan de wand.

Ik knipte nauwgezet de nagels van mijn tenen en mijn vingers, twintig in getal. Daarna deed ik hetzelfde met mijn kruidnagelbruine haren: er ging vijf millimeter af. Ik maakte twee hoopjes op mijn studeertafel. Het haar veegde ik in een metalen doos waar Deense boterkoekjes in gezeten hadden. De nagels werden toegevoegd aan mijn gestaag groeiende collectie in een halfliterglas van *Bockor*, het lagestreekbier van de guldensporenstede Kortrijk.

Ja, ik verzamelde mezelf. Niks van mijn schoonheid mocht verloren gaan.

Hierna fabriceerde ik in het sanitair van huize Rooseboom een drol als een conceptueel kunstwerk en faxte die via het *Niagara Falls* spoelmechanisme in levenden lijve door naar de andere kant van de wereld. Na deze gedane zaken begaf ik me naar de telefooncel op het *Aloysiuspleintje*. Van mobieltjes was toen nl. nog geen sprake. Ik had vanmiddag het eten uit mijn mond gespaard: ik was niet naar het studentenrestaurant geweest om te middagmalen en beschikte aldus over acht stukken van twintig ouwe Belgische franken/francs om mijn verwekkers even op te bellen in het verre Z. Ik kreeg mijn vrouwelijke ouder aan de lijn.

'Hallo, modder. Vrees niet, ik ben het.'

Andermaal kreeg ik de smaak van slijk in mijn mond. Dat had ik vaak, tijdens het telefoneren en onder het dromen.

'Peter, dat je eens belt, dat is goed.'

'Hoe gaat het ginder, modder?'

Getverderrie, het eerste muntstuk kletterde alweer ergens de dieperik in. Oplichters. Ik mikte er nog twee in de gleuf.

‘Wat hoor ik daar?’

‘Dat zijn de muntstukken die erdoor vallen.’

‘O, bel je niet van bij Oscar?’

‘Nee, hij is thuis momenteel. Je weet dat hij dat niet graag heeft. En zijn veranda is nu naar de vaantjes door die hagelbui. Heb je erover gehoord?’

‘Jaja.’

‘Hebben jullie schade geleden?’

‘Nee, maar papa heeft weer een maagzweer. Hier viel geen hagel.’

‘Ik ben al drie dagen aan het blokken. Er zijn geen lessen meer.’

‘Eet je genoeg?’

‘De frieten stinken hier. Het is te warm voor frieten. Ik koop ‘s middags een liter cola, een gesneden brood en een bloedworst.’

‘Je moet jezelf goed verzorgen.’

‘Ja, modder. Aan niets mag het mij ontbreken, hé. Eh ... ik blijf hier in het weekend. Ik kan me hier beter concentreren.’

‘En je was? Heb je nog propere kleren?’

‘Geen probleem. Ik ...’

‘Knip je je teennagels af en toe? Anders krijg je gaten in je sokken. Ze groeien niet op mijn rug. En je vader met zijn maagzweer ...’

‘Jaja.’

Dat was een geruststellende gedachte: dat ik over een moeder beschikte waarvan de sokken niet op haar rug groeiden. Jammer natuurlijk van die maagzweer die in mijn mannelijke ouder aan het woekeren was. Niets was perfect.

‘Modder?’

‘Ja, Peter?’

‘Ik zal slagen, hoor. Ik blok de pannen van het dak.’

‘Dat is goed, jongen. Ze groeien niet op mijn rug. Je vader ...’

Er vielen nu twee muntstukken ineens door. De hoofdgang van mijn studentenmenu: friet, mayonaise, friet, mayonaise. Nu nog het toetje opgebruiken.

‘Modder, ik moet nu inhaken. Hoor je ze vallen? Met die stomme telefoonhokken klopt iets niet. Het wordt dringend tijd dat de mobieltjes hun intrede doen in het maatschappelijk bestel. Nietwaar, modder?’

‘Hang maar op, jongen. Blij dat je even iets liet horen.’

‘Doe je de groeten aan pa?’

‘Ja. Hij ligt hier vlakbij. Hij doet je ook ...’

Tuuttuuttuut-klikklik.

Zoals ooit de navelstreng tussen mezelf en mijn moeder wreedaardig doorgesneden werd, zo werd nu ook onze communicatie meedogenloos onderbroken. Ik haakte in en monsterde de ijsbloemen in de wasem op het glas van het telefooneerhok. Het was weer eens volbracht.

‘Ggrrààuuw!! Ggrrààuuw!!’

Een beest dat nog nimmer in de wildste van mijn dromen opgedoken was, sprong eensklaps tegen de klapdeurtjes op. Zijn voorpoten gleden kriepend over het glas, als de vingernagels van een tergmeester over het schoolbord. Ze lieten lange, vieze sporen na. Nadat ik me een bult geschrokken had, plantte ik handen en voeten tegen de klapdeurtjes.

Was dat het?

Was dat mijn bestemming, gevangen in een telefoonceel?

Verscheurd worden door een Kortrijkse straathond, net gebeld hebbende met mijn liefhebbende vrouwelijke ouder, net niet de kroon op het werk gezet hebbende van mijn tweede kandidatuur Germaanse Filologie? Niet vermoord, verzopen, aangerand, gestikt, verbrand, niet in het verkeer gesneuveld, niet door een overdosis geveld, niet door een hartinfarct of longkanker bezocht? Straathond!?

Godverdomme, was dat een koe? Een zwijn?

'Pitbull!' flitste het plotseling door mijn hoofd. 'Modder! Uw zoon zal vroeger sterven dan het oude lichaam waar hij uit afkomstig is!'

Weer sprong het beest tegen de deurtjes op.

'Ggrrààuw! Ggrrààuw!'

Dat vond ik niet normaal meer. Waar kwam dat ondiep vandaan? Van wie was het? Vertwijfeld speurde ik het Aloysiuspleintje af. Er was geen kat te zien. Natuurlijk niet. De halve wijk lag nu achter de gordijnen op de loer, om te kijken hoe ik door die pitbull de cel uit gesleurd en in stukken geten werd.

BELGACOM BLIJFT KLAPDEURTJES VERDEDIGEN

'Kss!', deed ik. 'Kss!'.

Dat had blijkbaar alleen maar effect op Karos. Die zwijnenkop hier bleef nu likkebaardend het glas bepotelen.

'Af! Zit!'

Nee hoor.

Hij ging nu godbetert op zijn achterpoten staan en leunde met zijn twee overgebleven poten tegen de klapdeuren. Plotseling begon zijn lid vervaarlijk te zwellen. Het leek wel een vijfde poot, midden in die belachelijke biggenbuik van hem.

VIJFPOTER NAAIT BELGACOM

Hij schuurde zijn erfstuk tegen de spleet tussen de klapdeuren aan. Ik had nog gehoord via-via (nieuws gaat rap) dat je honden onderdanig kunt maken door ze lang en streng in de ogen te kijken, net zo lang en streng tot ze onderworpen weggijken.

Wel, vergeet dat rappe nieuws maar.

Wat ik terugkreeg, waren intense, geile, smerige, gewelddadige, dronken verkrachtersblikken. Dat was hier pure porno aan het worden! En hoe veel ogen waren op ons gericht? Keek de mensheid op het *Aloysiuspleintje* likkebaardend toe? Onzichtbaar meegeïlend?

Toen verscheen mijn reddende engel. Een citroengele gedaante doemde tussen de visgraatformaties geparkeerde gezinswagens op. In elke hand hield ze een halve leiband.

Konijnen-Bea!

Resoluut stevende ze op mijn cel af.

'BEA!' schreeuwde ik, terwijl het lid van dat beest al de omvang van een voorarm van een *Boelwerfarbeider* had bereikt.

'MICK!' hoorde ik haar met overslaande stem roepen. 'MICK!'

'NEE, PETER!' riep ik terug, terwijl ik de klapdeurtjes een vijftal centimeter uiteenduwde. Meteen had ik het ei van Columbus ontdekt. Die onnozelaar peneetreeerde nu namelijk de iets bredere spleet, maar een seconde later kajietje hij als een geroosterde big, want nu zat zijn sjarel klemvast tussen de deuren

geknelde. Bea V. haalde met beide armen tegelijk uit. Terwijl de twee halve leibandjes beurtelings om de oren en het lijf van de geilaard kletsten, verschrompelde zijn lul alras tot een pieterklein slakje. Jankend ging hij liggen. Dankbaar blikte ik Bea in de ogen. Mijn cel dampte van het angstzweet. Bea duwde nu de deurtjes open.

‘Hé, pas op!’

‘Geen gevaar meer. Mick luistert naar me. Maar hij heeft gedronken.’

‘Zeker weten?’

‘Jaja.’

‘Zei u: Mick?’

‘Ja, Mick.’

‘Aha, zoals Mick Jagger?’

‘Die ken ik niet.’

‘Uw jurk staat u beeldig.’

Ik knipperde met mijn ogen tegen citroengele verblinding.

‘Dank je.’

Omzichtig verliet ik mijn cel. Dat beest gunde me zelfs geen blik meer, ook al beschouwde hij me daarnet als zo’n lekkere brok. Hij lag nu zelf als willoos vlees ter aarde.

‘Heeft hij dat vaak, van die kuren?’

‘Ik heb hem nog maar pas. Maar hij moet van de drank afblijven. Het was daarnet ook al een hele scène bij het ziekenhuis. Met mijn konijn had ik een dergelijk probleem nooit.’

‘Ziekenhuis?’

‘Ja, ik heb Kaatje druiven bezorgd.’

‘O. Hoe is het met haar?’

‘Het is een mooie kamer. Kaatje zelf ziet er uit als een puzzel.’

Een grieksblauw behaasje zeilde plotseling door mijn gedachten.

‘Brommers, hé,’ knikte ik wijs.

‘Jij lijkt me geen motorkerel,’ zei Bea V. Ze bukde zich en bevestigde een halve leiband om de kop van Mick. Het ondier keek bijzonder gefrustreerd.

‘De druiven zijn duur dit jaar.’

‘Hij was opgehitst door die telefooncel hier.’

‘Dat heeft hij ook met blauwe PMD-vuilniszakken. Seks en drank vormen een probleem voor hem, hé Mick?’

‘Pff,’ dacht de aangesprokene, ‘en bij jullie is het geld, macht en rock ‘n roll. *Look who’s talking*. Maar, toegegeven: persoonlijk hou ik van sappigheden. Het KB betreffende alcoholhoudende dranken en openbare dronkenschap lap ik aan mijn laars.’

Toen ging ieder zijns weegs.

In kamer 215 stak Kaatje een druif in haar mond en kokhalsde. De konijnenpoot lag volstrekt ontalismannig tussen haar lingerie in de kast. De verpleegster vond het niet kunnen dat onderdelen van dieren aan ziekenhuisbedden bengelden. Het waren haarden van microscopisch onzichtbare, wéér andere, multiple ongediertjes die ziektes veroorzaakten zoals daar waren malaria, tbc, huidaandoeningen en grijze koorts.

Neen, moest niet kunnen.

Het op vijf exemplaren gekopieerde Kaatje Behaasje kreeg om 15:03 het bezoek van een dierenliefhebber. Het was de initiatiefnemer van het *Fonds voor Dakloze Dieren*, een jonge vijftiger van achter in de veertig in stemmig zwart

gekleed: hij moest de dood van twee cavia's, een kuiken en vijf hamsters verwerken. Maar daarnaast zag hij eruit alsof hij *Chanel n° 5* piste.

'Kaatje,' zei hij, alsof het een identificatie betrof.

Behaatje knikte verbaasd. De man had geen cadeautje bij zich.

'Dag meneer.'

'Je vraagt je waarschijnlijk af wie ik ben, hé? Ik kom van de verbrijzelde zaak *KOPPIE-KOPPIE*.'

Kaatjes aangelaat kleurde zo rood als drie kilogram tomaten. Ze bewaarde het stilzwijgen tot later en sprak:

'Ah, ja.'

'Er is veel materiële schade,' vervolgde de man. 'En tevens dierenleed. Maar ik merk dat jij er ook versplinterd en versnipperd bijligt. Postmodernisme, hé.'

'Waar is mijn brommer nu?' vroeg Kaatje.

'De inspecteur van de verzekering heeft die mee laten nemen.'

'Is het mijn schuld dat die beestjes doodgegaan zijn?'

'Ze deden ieder op hun manier een hartinfarct of een trauma toen jij zo bruusk eh ... Waarom reed je daar eigenlijk binnen?'

'Geslipt.'

'Te vlug gereden misschien?'

Kaatje fronste haar pleisters en antwoordde niet.

'Het *Fonds voor Dakloze Dieren* is van mening dat je een geste moet doen. Van de verzekering krijgen we natuurlijk niks. Dat heb je met liefdadigheid.'

'Wat moet ik dan doen?'

De dierenvriend plukte een kaartje uit zijn kalfsleren portefeuille.

'Hierop staat een gironummer. Geef dat aan je pa of je ma en vraag of ze wat over hebben voor het *Fonds*. Het zal in dank aanvaard worden. Elk bedrag groter dan honderd euro is aftrekbaar voor de belastingen.'

'Ja,' zei Kaatje, terwijl ze heel zeker wist dat ze het kaartje straks in vieren zou scheuren, nadat *mister niceguy* vertrokken was.

'Eh ... ik heb nog iets voor je.'

Uit de duistere dieptes van zijn stemmig zwart viste hij vijf fotokopieën op. Ze waren zwartomrand als rouwberichten.

'Asjeblief, meisje. Een souvenir voor later.'

Hij overhandigde Kaatje de DIN A3-vellen.

'Ze lijken op de *lijkwade van Turijn*,' glimlachte hij.

Kaatje ontvouwde de vellen en bekeek zichzelf op vijf exemplaren.

'Kankermachine,' zei ze dan. 'Krijg godverdomme de kanker achter je hart zodat de dokter lang moet zoeken. Hoepel op.'

'Het is normaal dat je een trauma hebt na zo'n accident,' zei de man. 'En dat je zulke dingen zegt. Even goeie vrienden, hoor.'

'*Fuck off*.'

De dierenvriend spoedde zich kamer 215 uit. Tegen de binnenkant van de deur spatte een dure druif postmodernistisch uiteen.

'De politieke dwergen Micronesië en de Marshall-eilanden steunden in de VN een resolutie die de PLO bijna een evenwaardig statuut verleent als ...'

'Het eiland van Columbus,' vroeg ik me hardop tegen mijn kotbaas af, dwars door de nieuwsberichten heen. 'Waar zou het eiland van Columbus liggen? Het ei ken ik al. Dat kan niet meer stuk.'

Oscar keek op van zijn tabloïd. Die lag naast zijn kop koffie opengespreid. Hij was te beverig om een krant vast te houden zoals vele kijkers en lezers dat des morgens om 7 uur 45 bij hun Vlaams ontbijt plegen te doen.

VANDAAG EN MORGEN OP UW SCHERM

De huid van de krant en het perkamenten omhulsel van de man Oscar wedijverden in droogte en kreukbaarheid.

‘Wablief?’

Ah, dat waren vier woorden op een rij!

‘Kun je al die kleine lettertjes nog ontcijferen?’

‘Het wordt maar 19 graden vandaag.’

‘De winter staat achter de deur, de nieuwe mosselen komen er binnenkort aan, en we stappen verdorie zo de herfst in. De zomer wordt simpelweg overgeslagen,’ deelde ik in één ruk mee. Hierna was de stilte om te snijden.

Voor mij strekte zich in lengte van uren een blokdag uit. Deze blokdag zou in mootjes gehakt worden, ongenadig. De ondraaglijke gewoonheid van het bestaan zou zich heden in al zijn kleinheid aan mij voordoen.

Om de 14 minuten namelijk passeerde via het halletje, de gang en de keuken een kruiwagen, in beweging gebracht door Oscars schoonzoon van naast de deur. Deze schoonzoon, verwekker van Kaatje, gehandschoend als een hoogovenarbeider, vulde als een Sisyfus telkens opnieuw die kruiwagen met Oscars verandapuin. Buiten op straat hinderde een oranje container met loopplank, glad van het zweet, het verkeer. Nog andere belendende burens brachten de dag op deze wijze door, ieder zijn eigen brokstukken in de gezamenlijke laadbak kieperend. Daarvoor hadden ze een dag vrij genomen in de diverse sectoren waar ze werkzaam waren. Dat alles veroorzaakte van die ellendige hemelgergende handige-Harrygeluiden. Voor een intellectueel als ik, die één-hoog zo veel mogelijk compartimenten van zijn geheugen, bevattingsvermogen en inzicht zat te trainen, kon de pret wel op.

Viriel gerinkel van flessen *Bockor*-bier.

De overrijpheid van een kotspleet in een oude vaderjeans: het décolleté van de handarbeider.

Mannelijke spataders op voorhoofden en handruggen.

Zweetvlekken op een antiek *Led Zeppelin* T-shirt.

Hoe meer veranda van Oscar in de container belandde, hoe minder taalkundige wetenschap ik in mijn hoofd parkeerde. Transformationeel-generatieve grammatica viel onmogelijk te verzoenen met de voldongenheid van kruiwagens. De klassenstrijd woedde in volle hevigheid.

Hé, toch bood het leven veel afwisseling.

Omstreeks het tweede uur in de middag kukelde Oscars schoonzoon van die gladde containerloopplank af, na een kort, overmoedig sprintje ruggelings bergafwaarts, vooruitgestuwd door de onverwachte zwaarte van een lege kruiwagen, een fractie van een mum daarna meegesleurd door dat onwillige ding. Een dubbele enkelbreuk zorgde ervoor dat John (handschoenen, zweet, kotspleet, achterovergeharkte haren) drie weken niet in zijn sector werkzaam zou zijn. Tevens werd ikzelf, samen met anderhalve bereidwillige buur, ingeschakeld om de rest van het opapuïn naar die oranje laadbak over te hevelen. Ondertussen ging Oscar uit kaartspelen.

O, zevenmaal zeventig keer godverongelukt, welk weer was het nu in de politieke dwergstaten Micronesië, de Marshall-eilanden en in kamer 215?

‘Die oude schommel van in de tuin mag eigenlijk ook wel in de laadbak,’ verordende John, vlak voor hij afgevoerd werd naar de gipsafdeling van het *Aloysius* ziekenhuis. ‘Doe me een plezier en sodemieter die oude schommel in de laadbak. Kaatje is er te oud voor. En ik wil eindelijk eens een proper gazon, zonder gaten en remsporen van legerschoenen.’

Aldus geschiedde.

Maar het zitplankje dat zo vaak Kaatjes kontje had getorst, smokkelde ik mee naar mijn kamer. Ik verstopte het onder mijn hoofdkussen. Het was een dag van geven en nemen.

Diezelfde avond nog liet ik in alle stilte mijn haar wat groeien. Ik balsemde mijn jonge godenlijf met after-shave van de flanken van de *Vesuvius*. Later op de avond verliet ik in een bescheiden wolk van *Iceberg Two* en met een apachetraan om mijn hals mijn studeervertrekken in het pand van Oscar Rooseboom.

Warum? Wohin? (Waarom? Waarnaartoe?)

Hagelbui.

Veranda.

Konijn.

Kaatje.

Behaatje.

KOPPIE-KOPPIE.

Mick.

Modder.

Belgacom.

John.

Café Van Lieverlee.

Deze avonturen, nog aangevuld met honderden gedachten in de oeroude vijver van mijn hoofd zwevend, geflambeerd in blokkoofts, noopten me tot een grondige visite aan mijn drenkplaats. Ik had behoefte aan schemer, gatenplanten die me aan des mensen zicht en inzicht onttrokken, kaffaatdellen met mouserende lippen, ‘eerlijke’, ‘ongedwongen’ rock-‘n-roll met een grafluchtje, bloemkoolbewolking van *Beatles* en *Crowded House*, *yesterday unplugged*, zo blauw, zo blauwer en blauwst. Ik wou mijn eigen leger des onheils zijn, mezelf in straten verstrooiend, schaterend om de tragiek van hondenpoep, verankerd en veranderend, aanmerend, ruim soppend, zinkend, maar met mate. Er heerste begrip in café *Van Lieverlee*, deze grote, kleine wereld. Mijn hoofd zei dingen waar ik in kon komen. Ik dronk enkele glazen apezuur, behorend tot de orde van de scherven, doorschijn, groot gelijk en medicijnen. Van lieverlee kwamen honden en vrouwen zomaar klaar: die stem, dat lijf!

PAINT THE CITY RED

‘Je ruikt naar sinaasappelen,’ constateerde Annick.

‘Het vernuft van de eenvoud,’ knikte ik. ‘Men mengt een hoeveelheid ...’

Maar Annick werd plotseling hardhandig door haar wettelijke vriend van mij weggesleurd.

‘Dag,’ groette Delfien.

‘Nee, nacht,’ antwoordde ik gevat.

‘We houden allemaal heel veel van je, weet je.’

‘Dat weet ik.’

Ik besepte maar al te goed dat Delfien smachtte naar mijn goddelijke zaad. Ook de patron richtte herhaaldelijk het woord tot mij. *Mijne Kruidnagelbruinerigheid* reageerde telkens minzaam, doch overtuigend. Hierbij bewogen mijn krullen als een leuk doornenkroontje om mijn hoofd.

‘Het bedrag dat je vanavond hier besteedt,’ zei patron Jean-Pierre, ‘dat gireer ik morgen terstond weer op jouw rekeningnummer. Je aanwezigheid alleen al maakt van mijn zaak een goudmijn. Een avond met jou doet de kassa rinkelen, Peter.’

‘Voor minder doe ik het niet,’ glimlachte ik veelbetekenend.

En ik voegde hem nog toe: ‘Jean-Pierre.’ Die zat.

Vele *Van Lieverlee*-stamgasten streelden me bij het ter persen of pissen gaan even over de hemelse heuveltjes van mijn kontje.

‘Peter,’ hoorde ik om de haverklap fluisteren. ‘Peter.’

Op een subtiel teken van de zeer aantrekkelijke Annabel werden omstreeks elf ure de lampen boven de toog een ietsepietsie gedimd. In dat clair-obscur zag ik er nu onweerstaanbaar uit. Op een gegeven ogenblik diende Jean-Pierre zelfs twee honden van voor zijn deur weg te schoppen. Hoe groot de drang bij velen ook was, de meesten hielden zich op een eerbiedige afstand van mij, om me beter te kunnen bekijken. Om mijn privéleven te beschermen en eventuele stalkers te ontmoedigen, koos ik een punt uit over de hoofden heen om naar te staren. Het was een vochtvlek vlak boven de deur van het vergaderzaaltje. Die had de vorm van een politiek onbeduidend land waarvan de naam me voortdurend ontsnapte. Ach, ik zat dan ook volgestouwd met moeilijke taalkundige kwesties en inzichten. Ondertussen gaf iedereen haar ogen de kost.

‘Drink je iets van mij?’

Ogenschijnlijk verrast verliet ik de politieke vochtvlek. Een ogenblik daarna rustten mijn blikken op een verschijning die welhaast met mij kon wedijveren. Ik hou het kort, in de beperking toont zich de meester: de ogen van *Charlotte Rampling* ingeplant in het lichaam van een bepaald actriceje dat in *Blue Lagoon* onder water het gestroomlijnde effect sorteert van een hemelspaarse *Testarossa*.

Duivels, wat was deze verschijning geslaagd.

Het moest ongetwijfeld een meisje zijn. Ze was zelfs ongeveer 23 jaar. Ver kon ik er niet naast zitten, want ze inviteerde prompt zichzelf op de barkruk bezijden mij. Ik liet de vrouwelijke kant in mij ontwaken en antwoordde eerst ‘Nee’ en daarna ‘Ja’.

‘Een wit wijntje, *perhaps?*’

‘Zwart hoeft het niet te zijn,’ knikte ik. ‘Draag je soms ook een naam?’

‘Mijn ma noemt me *Beeb*, mijn pa spreekt me met *Luf* aan, maar ik verkies *Pamela, met 1 m in 't midden*. En jij, mooie jongen?’

‘Hou het gewoon op Peter. Dat valt minder op.’

‘Je ziet er wel goed uit, hé Peter. Heb je ooit gevlogen misschien? Was je steward? Ach, wat zeg ik: piloot? O, daar rukken onze witte wijntjes al aan.’

‘Je hebt het of je hebt het niet,’ gaf ik grif toe.

Op mijn beurt dwaalden mijn klare kijkers even over de zoutvlakte van haar navelstreek, het lagergelegen land van melk en honing ingebed tussen *Tigris* en *Eufraat* en noordelijker de verkwikkende glooiingen van haar *Toscanië*. Alle andere ogen in café *Van Lieverlee* sabelden de ongelofelijke Pamela met 1 m in 't midden nu ongenadig neer.

‘Geniaal, dat kruidnagelbruine van je krullen in combinatie met de herfstkleur van je ogen. Hoe doe je het toch! Hemel, jij stond zeker helemaal vooraan toen de Schepper van Hemel en Aarde met charme rondging?’

‘Ach,’ wuifde ik het complimentje weg, ‘het oog van de anderen wil ook wat, nietwaar.’

‘Die anderen boffen dan maar even.’

‘Persoonlijk schat ik de combinatie van lichaam en geest zeer hoog in. Tijdens mijn eerste zittijd vorig jaar, waarvoor ik een graad verwierf, kwam een vrouwelijke examinerer zichtbaar klaar bij het aanhoren van mijn antwoorden.’

‘Ik benijd haar,’ bekende Pamela uit de grond van haar land van melk en honing. ‘Je zou voor minder.’

‘Ach,’ schokschouderde ik, ‘ze komen en ze gaan, hoor.’

Pamela verorberde me met haar ogen.

‘Op jou.’

‘Op mij.’

We tikten onze glazen tegen elkaar. Even viel er een geladen stilte in café *Van Lieverlee*.

‘Je hebt waarschijnlijk een hectisch leven,’ opperde Pamela.

Ik beaamde ontkennend.

‘Nnjààh ...’

De vleeslippen van Mick Jagger doemden in mijn gedachten op. (*Warum? Wohin?*)

‘Je moet zowat het beste zijn wat jezelf ooit is overkomen.’

‘Anderen pikken soms wel eens een graantje mee, hoor.’

‘Eigenlijk ben je te mooi om waar te zijn. Wat doe ik hier nog?’

‘Blijf nog wat. Je mag me rustig bekijken. Een zonnebril biedt vaak de nodige bescherming, Angela.’

‘Het is: Pamela.’ (*Pammla*, zei ze eigenlijk)

‘Yes, *Beeb*. Sorry. Maar ik ken dan ook zo veel vrouwen’.

‘Ik kan het je niet kwalijk nemen. *You are a dream*.’

‘*Outing* kan soms deugd doen, hé.’

Pamela zeilde met haar *Charlotte Ramplingkijkers* even door café *Van Lieverlee*.

‘Ik merkte,’ zei ze dan, ‘hoe ook de mannen je kontje niet onberoerd laat.’

‘Er zijn wel grenzen,’ antwoordde ik. ‘Als ik ga stappen, plas en poep ik eerst uitvoerig in mijn persoonlijk sanitair thuis. Dat bespaart me een hoop ellende in cafétoiletten e.d.’

Pamela knikte begrijpend.

‘Het Petereffect,’ mompelde ze.

‘Wablief?’

‘Het Petereffect,’ herhaalde ze fluisterend, glimlachend, bewonderend.

‘Wat je daar zegt, *Luf*.’

We nipten andermaal gezamenlijk van onze witte wijn. Jean-Pierre knipoogde naar me. Vertwijfeling had zich ondertussen meester gemaakt van Annick, Delfien en Annabel.

‘*Luf*: dat zegt mijn pa soms tegen me.’

‘Ja, dat meende ik daarnet te begrijpen.’

‘Je vergeet ook niks, hé?’

‘Het blokken heeft mijn geheugen goed getraind.’

‘O, studeer je nog?’

Ik knikte bevestigend.

'Ach, ja.'

'En?'

'Met vrucht, hoor. Momenteel bereid ik mijn eerste zittijd voor. Tweede Kan Germaanse.'

'Wat is *kan*?'

'Het is: *Kan*, hoofdletter. Kandidatuur, kind, kandidatuur.'

'Whaw!'

'Er valt mee te leven.'

'En toch nog tijd om te stappen?'

'Ik heb alles onder controle,' zei ik in alle ernst.

Pamela stak een *king-sizesigaret* op en blies een zeer barokke rookwolk uit.

'O, wil je er ook één?'

'Graag. Maar eigenlijk rook ik *Johnsons*.'

Ze bood me een sigaret aan, gevolgd door vuur uit een *Harley-Davidsonaansteker*. Hierbij keek ze me even diep en veelbetekenend in de ogen.

'Ik kan mezelf in je ogen zien,' zei ik.

'Daarom deed ik het ook. Je verdient het,' was haar antwoord.

Jean-Pierre schoof me plotseling een bierviltje toe. Daarop stond: '*Ik wil je niet storen, maar wat drink je van Annick, Delfien en Annabel?*'

'Mm,' monkelde ik. Ik toonde Pamela het bericht.

'Niemand laat je met rust hé, Peter?'

'Het Petereffect', gniffelde ik. 'Daarom ook woon ik niet tussen appartementen, maar op een rustige bel-etage.'

'*DRIE W.W.*' kalligrafeerde ik op een vers bierviltje. '*EN NOG EEN W.W. VOOR*'

'Eh ... hoe heet je ook weer?' vroeg ik, opkijkend van het marmeren toogblad.

Het meisje met de *Ramplingogen* ingeplant in het lichaam van een bepaald actriceje dat in *Blue Lagoon* onder water het gestroomlijnde effect sorteert van een hemelspaarse *Testarossa* was foetsjie. Een *king-sizerookwolk* dreef in de vorm van een ongeborn baby boven haar barkruk, waarop zich ontegensprekelijk een vochtvlek aftekende.

Duivels, wat was deze verdwijning geslaagd.

Zoals diverse vrouwen zich aan de voet van het kruis van Jezus Christus op *Golgotha* verdrongen, zo troepten Annick, Delfien en Annabel na het verdwijnen van Pamela om dat heerlijke lijf van me heen.

'Meisjes!' glimlachte ik, een beetje afwerend. 'Meisjes!'

Maar wat kon ik beginnen tegen deze geile drievuldigheid met handen zo zacht als een bepaalde kunststof en boezems als *Silicon Valley* en (*EIGEN VOLK OOK*) ogen gedrenkt in de weemoedige weemoed van de nevels boven *FLSTV (Flanders' Language and Speech Technology Valley)*?

Hein?

Niets.

Iedereen heeft ooit wel eens een gedicht geschreven. Iedereen heeft nog een hartje in een boom gekerfd. *On a tous un banc, un arbre, une rue*. Zoals zovelen onder ons bezat ik nu ook een schommelplankje. Het ding was dus tot in der eeuwigheid onder het kontje van Kaatje vandaan gehaald. Nu diende het ter ondersteuning van mijn moede hoofd, als ik des avonds laat horizontaal ging in dat - gigantische - bed. Mits enige inspanning kon ik op dat plankje de contouren van Kaatje herkennen, zoals de *lijkwade van Turijn* ook vagelijk de wafelafdruk van een bepaalde historische figuur deed vermoeden. Beetje

bleekjes, maar ja. Het verschil tussen het kontplankje van Kaatje Behaatje en de lijkwade van de genaamde Jezus Christus zat 'm echter in de authenticiteit. Koolstofonderzoek zou dat hard kunnen maken.

Voor het indommelen des avonds snoof ik tot zevenmaal toe diep in: van het schommelplankje ging tevens die ontspannende, zestienjarige geur van een pasgewassen gatje uit. De dromen die me daarna in het holst van de nacht bezochten, hadden zelden iets anaals, hoe vreemd het ook moge klinken. Grieksblauw was evenmin de kleur waarin een en ander baadde. Neen, in mijn dromen vermoordde ik keer op keer mijn vaderfiguur. Maar dat is nu totaal naast de kwestie. De kwestie betreff. Kaatjes schommelplankje is veel belangrijker.

'Dag Kaatje', groette ik, terwijl ik een tros druiven voor haar ogen bengelen liet en vier krabloterijbiljetten over haar bed uitstrooide. Ik kreeg de smaak van gips in mijn mond toen ze me over zich heen trok en een zoen gaf. Ik gaf er onmiddellijk één weer, waarbij ongewild mijn linkerhand even op haar linkerhart rustte.

'Je ziet eruit alsof je van de *Guldensporenslag* komt, kant Frankrijk.'

'Hé, totootjes! Tof!'

Met de nagel van haar rechterpink begon ze verwoed te krabben. De andere vingers waren op een of andere manier allemaal ongeschikt daarvoor. Onder-tussen monsterde ik de diverse onderdelen die alle samen weer Kaatje Behaatje probeerden te zijn. Voorwaar, hier was veel werk aan de winkel. (Hier past gelijk een eresaluut aan witte zorgverstrekkers, zoals daar zijn: dokters, verpleegsters, en noem maar op).

'Ze hebben je behoorlijk opgelapt, Kaatje,' moedigde ik haar aan.

'Vijf euro!' riep ze ontgoocheld uit, nadat ze vier keer had gekrabbd.

'Net voldoende voor een nieuwe snelbinder voor op het bagagerekje van je brommer,' gaf ik 'm van jetje. 'Pas op, je plet de druiven.'

'Hoe gaat het met het blokken?'

'Ik mis de piano, de gitaar en de schommel,' antwoordde ik naar waarheid.

'Om van de rest nog maar te zwijgen,' dacht ik daarbij nog in ziekelijke stilte.

'Durf je naast me komen liggen?' dacht Kaatje.

'Ik wil hier weg. Het hangt me de keel uit,' formuleerde Kaatje.

Ik knikte onbegrijpend. Wat kon er nou leuker zijn dan de godganse dag in je bed liggen niksen, omringd door zorgzame zielen, bewaakt door de televisie?

'Wil je dan liever zitten blokken misschien?'

'Mijn examens zal ik toch nog moeten afleggen, hoor. Als iedereen met vakantie gaat, kan ik beginnen blokken. Wil je asjeblief zelf gezakt zijn? Dan blokken we samen.'

'Het verkeer eist jaarlijks vele slachtoffers,' knikte ik wijs. 'Gelukkig ben je geen weekendongeval, maar een weekslippertje.'

Dat was er te veel aan. Met al de krachten die ze al teruggewonnen had, greep Kaatje me hoe dan ook bij de schouders, trok mijn lippen tegen de hare, katalpuleerde een druif in mijn mond en harpoeneerde er haar tong achter aan. De druif parkeerde zich zonder vermalingsproces onmiddellijk naast mijn adamsappel. Verrast door de onverhoedse aanval en bijna stikkend in de onverwachte zuidervrucht, liet ik Kaatjes tong wél gedeeltelijk het vermalingsproces ondergaan. Zodoende kon ik me uit mijn niet onaardig, maar toch lastig parket bevrijden.

'AU!' deed KB'tje, andermaal bloeddoorlopen.

Ook ik liep hemelspaars aan, vanwege de obstructie in mijn slokdarm. Toch slaagde ik er in door enkele vette e's te produceren de druif te pletten en naar mijn verteringsstelsel door te stuwen.

INMIDDELS.

Ten huize van Oscar Rooseboom flikkerde de trouwring van Oscar (wie anders?) vervaarlijk, maar dat kon ik op dat ogenblik onmogelijk vermoeden.

Er was altijd iets te doen in de *Guldensporenstede* Kortrijk, deze boeiende stad van melk en honing, gelegen aan het traankanaal Leie, ettelijke malen van overbruggingen voorzien. Toen de eerste examens zich aandienden bij mij, en vice versa ik bij hen, grepen de *Gay Games* plaats in dancing *De Hallen* annex discotheek *The Halls* annex discotheek *Les Halles*. Hetero zijnd en examens bedrijvend nam ik daar ostentatief geen deel aan, maar ik hield alles nauwgezet in het oog. Op de dag van het handtasjeswerpen bijvoorbeeld ontplooiden zich een drukte van jewelste op en rond de campus. *De Hallen/Halls/Halles* paalden namelijk aan de universiteitsgebouwen A, B en D. Verstrooiing alom dus, maar op het schermpje in mijn hoofd flitste met intervallen van drieminutenschermbeveiliging

ER KOMT ERNST!

aan en weer uit.

Talrijke homo's en lesbiennes en andere mensen van het verkeerde geslacht zwierven nieuwsgierig over de terreinen van kennis en wetenschap. Niets liet vermoeden dat ze onder de kleren die ze droegen niets aanhadden. Bij sommigen las ik blinde woede in de ogen op hun rug. Anderen dreven pretentieuze hondjes aan een leiband voor zich uit. Weer anderen gedroegen zich als doorsnee-buideltoeristen. Dekmantels! Camouflage! Een paar kwamen zelfs kant-en-klaar in het universitaire struikgewas.

Dit was allemaal niet bevorderlijk voor een gezonde studiegeest.

Toen ik tot driemaal toe een geslaagd examen had afgelegd (zoiets voel je zelf aan), trakteerde ik mezelf op een kort bezoek aan *De Hallen*, omstreeks valavond. Nadat ik me een toegangskaartje had aangeschaft, kreeg ik te horen dat er niks te doen was.

'Waarom verkoop je me dan een kaartje?!' fluisterde ik woedend. 'Moet ik het in mijn reet proppen of zo en me weer voldaan huiswaarts spoeden naar mijn zwart-en-rose designmeubeltjes?'

'Maar in zaal *Zielenheil* is er een borstenverzameling,' deelde de bouwdoosmet-dienst me mee. 'Hubert Daleman van *café Pipo* uit Amsterdam, *Huub* voor de *guys*, stelt er zijn foto's tentoon van allerlei borsten, zoals daar zijn mannelijke, vrouwelijke en omgebouwde.'

'O, fraai,' mompelde ik. 'Maar foto's is met een afkappingsteken, omwille van de open lettergreep.'

'En je kaartje kun je tevens gebruiken voor de *wet T-shirt & dildofuif* vanavond. Zei je: open lettergreep?'

'Ook dat nog.'

Even later waadde ik in zaal *Zielenheil* moederziel alleenlijk tussen honderden tietten, door de *amsterdamned Huub D.* ongenadig op foto vereeuwigd. In de bijhorende catalogus werd bondig geschetst hoe de genaamde *Huub* niet alleen clowns collectioneerde, alle tentoongespreid in *café Pipo* (aan de overkant van de wereldvermaarde discotheek *It*, vlakbij de *Blauwbrug*), maar ook zo

frequent mogelijk vrouwen, mannen en amfibieën naar zijn keuken lokte om alles wat tepelhoudend was aan hen te vereeuwigen met een ongedwongen, eerlijke, peperdure *Canon*.

NO SEX, ONLY ART

Na kennisname van de kunstfoto's stonden mijn besluiten vast:

1. Het grieksblauwe behaasje van KB'tje was het einde.
2. Het was moeilijker om iemand met drie borsten te vinden dan met één.
3. Er ging niks boven een ongedwongen, eerlijke, peperdure *Canon*, althans: voor de doorsnee-voyeur.

Ik spoedde me kamerwaarts, knipte mijn nagels en haren en vulde aldus mijn eigen collectie aan. Daarna boog ik me over de syllabus *Fonetiek & Fonologie*, terwijl, zeker weten, in café *Van Lieverlee* diverse grieten me uit de grond van hun borsten zaten te missen.

Nog dit, terzijde: ik probeerde in een wijnglas een rauw ei te hutselen tot het eetbaar op zijn ontbijts zou worden, maar dat lukte niet. Zo ontdekte ik de prairieoester, zoals *Alexander Fleming* toevallig penicilline op het spoor kwam. Ik mengde de kouwe struif met *Worcestershiresauce*, ketchup, tabasco, lookpoeder, zout en peper. Daarna verzwoeg ik het goede in één hinkstapslok.

Wet T-shirts.

Dildogedoe.

House.

Courtrai tonight.

Canon.

Borsten.

Konten.

Weerkaatsend geflicker van televisiepanelspelletjesellende in de brilglazen en trouwring van Oscar Rooseboom.

Kaatje in haar 215-bedje.

Niets kon me raken. Ik moest en zou mijn gordel 2e Kan Germaanse Filologie behalen, desnoods door onverdroten te blokken. Er kwame ernst!

THE IMPORTANCE OF BEING STRAIGHT

Ik sliep zeilloos, dobberend over klotsmisselijke barensweetjes, boven de dieptes van mijn dromen. Een gruwelijke nachtmerrie deed zich meermaals aan me voor. Dat was lang geleden. Hij dateerde van uit het bronstijdperk van mijn verwekkers, niet lang nadat ze elkaar in een koude kerk het heilig oliesel of zoiets hadden toegediend en na veel goede en kwade dagen mezelf het leven op deze aarde hadden geschonken. Ja, ook als uk, amper de borst ontruikt, had ik al die nachtmerrie. Ik wens nu niet verder op die nachtmerrie in te gaan. Alleen dit: in het kontplankje van Kaatje zat een houtworm. Dat ontdekte ik die ochtend.

I had no dream.

Ik weekte me los van het zweetsjabloon in mijn laken en nam een verfrissende duik met mijn beide handen in de wastafel op de badkamer. Meer kon er niet in. Een bad ontbrak. En voor een douche vonden zowel Oscar als het huis zich te oud. Ach, in het altijd allesbegrijpende leidingwater kon je maar een klein beetje heilig zijn.

Tegen de middag echter rook ik alweer flink naar Suid-Afrikaanse maar politiek correcte sinaasappelen. Vlak voor ik me naar het studentenrestaurant begaf, bedreef ik nog een passionele moord op een vliegende mier. Ik mepte haar bewusteloos, propte haar in een sigaret en rookte haar op. Even vulde de verschroeiende stank van vliegende mier mijn vertrekken. Dra echter werd die verdreven door de vrolijke geur van zware *Johnson*.

Bakje friet of bordje puree?

Lang aarzelde ik niet! Ik pakte ze allebei en moffelde vooraleer ik de kassa bereikte het bordje puree weg onder een hoop servietten.

‘Ha, die Peter,’ knikte Goedele van de bonnetjes.

Lap, daar had je het weer: het Peter-effect. Fijntjes overhandigde ik haar mijn eetbonnetje.

‘Examen vandaag?’

Ik knikte niet ontkennend.

‘Ja, bij Vandenborre.’

‘Hij is daarnet om een bak friet met mayonaise gekomen.’

‘Zo menselijk, hé,’ mompelde ik.

‘Wat?’

‘Dag Goedele. Ik hou de boel hier op.’

Ik koos een plaats voor mij alleen, maar alras was ik omringd door Ellen (1e Kan Scheikunde), Mariska (1e Kan Romaanse Filologie, bis), Sheree (vrije studente) en nog eens een Ellen (2e Kan Geneeskunde, bis).

De Peter, ’s en Peter. ’s en Peter! ’s en Peter? ’s waren weer niet van de lucht. Ik kreeg vrijwel geen hap meer door mijn keel. Daarom hield ik dan maar een conversatie gaande die het midden hield tussen *Fonetiek & Fonologie* en handtasjeswerpen. De meisjes stikten zowat in hun puree resp. friet toen ik ze vertelde dat mijn hospes geen bad in zijn badkamer had.

‘Het is dan eigenlijk een waskamer,’ zei Sheree, het uitproestend.

Ik beaamde onverbiddelijk en toen was het hek van de dam. Alle ogen in het studentenrestaurant waren nu op mijn *captain’s table* gericht. We deelden zo lang de pret totdat een roodaangelopen eerstejaars Filosofie me ijlings melden kwam dat professor Vandenborre me dringend verwachtte voor het examen *Fonetiek & Fonologie*. Ik raadpleegde mijn pols en merkte dat ik hoogstwaarschijnlijk al drie kwartier te laat was.

‘Goed,’ knikte ik.

Ik pakte mijn servietten en veegde kalm mijn mond af.

‘Kijk: je vergat je puree op te eten,’ wees Ellen.

‘Ach, wat is voedsel in deze tijden,’ wuifde ik haar opmerking luchtig weg.

‘Da-ag, *girls*, ik ga ervoor!’

‘Dag Peter.’

‘Dag Peter.’

‘Dag Peter.’

‘Dag Peter.’

‘Geef ‘m van wantje!’

‘Het is: van jetje!’

Ik stond schromelijk op en snelwandelde even later via het slingerpaadje naar beneden, tot bij de gebouwen A, B en D. Om een of andere reden hadden ze het studentenrestaurant op de top van een heuvel neergepoot. Om dezelfde reden groepeerden zich de gebouwen waar onderricht werd verstrekt aan de voet ervan. Om een duistere reden ontbrak gebouw C.

‘Professor, neem me niet...’ hijgde ik, lokaal BK01GFL binnenstruikelend.

De prof kon nog net zijn hand van onder het rokje van Anoeke vandaan halen. Ze bevonden zich allebei in een klassieke professor-studente-houding, leunend tegen het - gigantische - examinatorenbureau, waarop een *Leonidasdoos* stond met (dat zag je in één oogopslag) andere, goedkope pralines in.

Stilleven van prof met por.

‘O, Anoeke,’ stamelde ik fonetisch-fonologisch.

‘Zo,’ zei professor Vandenborre, terwijl hij Anoeke een wangzoen gaf en haar zachtjes doch dringend naar buiten stuwde. ‘Wist je dat Anoeke de dochter van een broer van een vriend van mij is die ook een jaar aan de *Sorbonne* studeerde?’

‘Ik haat de man die niet vergeet wat hij bij het binnenhollen heeft gezien,’ sprak ik werktuiglijk.

‘Erasmus,’ glimlachte professor Vandenborre opgelucht. ‘En nu ter zake.’

‘Juist. Ik merk dat u ook met twee woorden spreekt.’

In zijn kruis tekende zich een vochtvlek af die de vorm had van een politiek onbeduidend land. Hij zonk neder in zijn examinatorenfauteuil en schoof me een houten bakje steekkaarten toe.

‘De rode zijn voor onderscheiding,’ articuleerde hij, ietwat vermoeid.

‘Ik ben kleurenblind, professor.’

‘O, zo. Eh ... de rode bevinden zich achteraan in het bakje, Peter. Over de groene en de blauwe zullen we het in jouw geval maar niet hebben, hé?’

Vandenborre keek me veelbetekenend aan.

‘Blauw is voor eetbonnetjes,’ glimlachte ik koel. ‘En zaal *Zielenheil* heeft groene toegangstickets.’

‘O, is er iets te doen in *De Hallen* misschien?’

Even later waren de professor en ik in een druk gesprek gewikkeld. Een boogschot verderop zat Anoeke op een bankje wezenloos voor zich uit te staren. Niets liet vermoeden dat het niet klopte dat ze de dochter was van een broer van een vriend van professor Vandenborre die een jaar aan de *Sorbonne* studeerde.

Het was *Stanford University*.

We hadden al driekwart juni achter de rug toen Kaatje Behaatje min of meer heelhuids weer ten huize werd besteld. Er was nog veel thuiswerk aan. Ze werd op een bedsofa in de woonkamer uitgespreid om er verder ziek te zijn. Vader John hinkte ook alweer naar zijn dagelijkse arbeid.

‘Dag Kaatje,’ zei ik op zekere dag. Het regende zacht. ‘Hebben ze je weer bijeengeharkt, ja?’

Kaatje stak een sigaret op en schoof enkele schoolleerboekjes van haar schoot weg.

‘Blij dat ik thuis ben,’ zei ze. ‘Maar *it hurts*. Zelfs de sofa doet pijn. En nu maar blokken, hé.’

‘Roken in bed is gevaarlijk.’

‘Uit bed ook.’

‘Je komt als geroepen: de *Grote Dagen* liggen in het verschiet.’

‘O?’

‘Even een brokje *Vaderlandsche Geschiedenis* recapituleren, K’tje. Volg je nog? 31 juni: mijn verjaardag. Twintig lentes. Bloemen noch kransen. 6 juli: proclamatie. Bloemen graag. 11 juli: de *Slag der Guldensporen*, die vreselijke dingen. Op de zompige weide naast het verzorgingstehuis en het parkeerterrein geven

de *Klakkaards* en de *Leffaards* elkander andermaal partij. Bijeenkomst met leeuwenvlag in café *Leffe*. 1302, Kaatje, *remember?* Daarom spreek je nu geen Frans. Of alleen maar schoolfrans. 21 juli: tricolore gedoe. België barst in vreugde en tranen uit.'

'Je vergeet 14 juli, Peter. De *katorze*. En mijn Frans is goed. Ik woon in Kortrijk, *remember?*'

'Wist je dat Bea nu een hondenbeest heeft?'

Kaatje knikte.

'Ze heeft me in het ziekenhuis bezocht.'

'Hij is veel gevaarlijker dan haar ex-konijn.'

'Mick, hé?'

'Mick. Zo is het nog maar eens een keer.'

'Wat ik haat aan honden zijn de nagels.'

'Maar de geluidjes die ze veroorzaken als ze over een proper geboende parketvloer lopen, zijn ongeëvenaard. Droog geplets, zou ik zo zeggen.'

'Peter?'

'Ja, Kaat?'

'Blokken we wat samen?'

'Vindt je ma dat oké?'

'Jaja.'

'Waar is ze nu?'

'In de solden. *Budastraat*. *Après-shopping* in *Lipton T-salon*, zo'n theetantes-tulp.'

'Wijsheidstantes hé, ken ik. Goed dan. Waar beginnen we mee?'

Ik keek naar Kaatjes lege schoot. Ze plukte een dun boekje van tussen het stapeltje weggeschovenen.

'Verbuiging der Engelse werkwoorden.'

'Het is: vervoeging. Andere zaken kunnen verbogen worden, of moeten buigen. Twijgen onder de druk van wind. Kinderen onder het geweld van ouders.'

'*To run - ran - run. To get - got - got.*'

'*To be or not to be.*'

Op Kaatjes pyjama floot de zon en schenen de vogeltjes vrolijk. Ik betreurde het dat ik mijn 1e Kan Germaanse Filologie niet aan *Stanford University* had gedaan, samen met een lelijke zoon van een broer van een vriend van haar pa, die samen hun legerdienst hadden volbracht.

TO WET - WET - WET

'Hé: een glimworm!' merkte ik plotseling op, tussen de werkwoorden *to hit* en *to hold* in. Kaatje kon niet langer ontkennen dat er inderdaad een pluchen glimworm tussen haar benen lag, want alle leerboekjes behalve de *Vervoeging der Engelse Werkwoorden* waren nu op de grond geschoven.

'Daar slaap ik altijd mee,' bekende mijn buurmeisje. 'Als je op zijn kopje drukt, geeft hij licht in het donker.'

'Aha, origineel.'

'Slaap jij met iets? Iedereen slaapt met iets. Een beer, een lor, een zusje, noem maar op.'

'Daar staat inderdaad geen leeftijd op,' glimlachte ik. En ik vertelde haar in volle vertrouwen de parabel van het schommelplankje.

'O!' deed ze verrast.

'Vind je het niet erg?'

‘Ik ben ...Ik ben eh ...’

‘Als je op zijn kopje drukt, geeft hij dus licht?’ onderbrak ik haar.

‘Ja. Alleen maar ’s nachts.’

‘Dat doet me denken aan een andere parabel,’ zei ik peinzend.

‘Ja? Vertel op. We zitten toch al aan de H.’

‘Op zekere dag,’ stak ik van wal, ‘dwaalde ik door de stad. Het weer viel niet tegen.’

‘Maak het niet te lang, hé. Ma komt zo thuis’.

‘... niet tegen,’ herhaalde ik onverstoorbaar. ‘Ik dus mezelf op een terrasje geparkeerd. Even later komt aan het belendende tafeltje en jonge moeder zitten, afgepeigerd van het shoppen. Waarom een jonge moeder? Omdat ze haar eigen uk in een koetsje bij zich had. Er ontspon zich een levendig gesprek tussen ons, waaruit ik leerde dat ze alsjeblief nog twee andere ukken bezat. Die liepen al kleuterschool. Ik vroeg of ik haar jongste spruit even over de bol mocht aaien. Dat mocht. Ik stond in volle lengte op, boog me vervolgens weer dubbel over het koetsje (waaruit een papreuk me tegemoet walmde) en wreef met mijn rechterhand enkele keren over het donzige ukkenkopje.

KRAK! ging het plotseling, ondanks mijn goede bedoelingen. PAS OP! gilte de jonge moeder. Het was te laat. Het schedeltje was al gebarsten.

‘En dan?’ vroeg K’tje gespannen.

‘Om een lang verhaal kort te maken, want je iets oudere moeder komt binnenkort thuis: ik slaagde er in de jonge mama te troosten door te zeggen dat ze rustig deze kaduke uk weg kon smijten, want dat ze er toch nog twee andere had die hoogstwaarschijnlijk ook sterk op elkaar leken.’

‘En kon ze daar in komen?’

‘Na enig aandringen wel. Het begon tot haar door te sijpelen dat al haar kinderen toch op elkaar leken. Waarom dan een derde in stand gehouden? Waarom dan al die moeite doen?’

‘Gaf het licht toen je op zijn kopje duwde?’

‘Hààr kopje: het was een meisje van het vrouwelijke geslacht. Nee. Het gaf geluid.’

‘Wat gebeurde er daarna?’

‘Het werd toen tijd om haar andere kinderen in de papschool op te gaan halen. Onderweg zou ze zich van haar jongstgeborene ontdoen.’

‘Ach,’ deed Kaatje. Ze pakte haar glimworm vast en streelde het ondiep.

‘Diezelfde avond was er vuurwerk in de stad, maar dat heeft er niets mee te maken. De *Leie* was tevens feeëriek verlicht. Op de *Broelbrug* was een kerel een meisje op z’n hondjes aan het nemen. Ook dat was tevens feeëriek verlicht, maar ze beseften het niet. Ja, veel wondere dingen vonden die dag nog plaats.’

‘En het koetsje?’ informeerde Kaatje.

‘Het lege koetsje zou ze later nog kunnen aanwenden,’ zei ze, omdat haar man een krantenronde op het oog had. Ze hadden het niet breed, zie je.’

‘Zo komt alles nog goed.’

‘Zo zie je maar.’

Met een doffe bons viel de voordeur dicht.

‘*Your modder,*’ zei ik.

‘Laten we thans de zwakke werkwoorden opdreunen,’ sprak Kaatje.

‘Ha! Die Peter!’ deed Kaatjes ma. ‘Wat vind je van onze dochter?’

‘Ze begint voorwaar weer op de dochter te lijken die ze vroeger was,’ antwoordde ik. ‘En dat is maar goed ook.’

‘Ah, ben je haar aan het opvragen?’

'Zowat, ja.'

'Brommers, hé,' hoofdschudde ze. 'Zo'n ding komt hier nooit meer in huis.'

'Maar hij stond altijd in de garage!' stoof KB'tje op.

'Ik heb een paar nieuwe schoenen gekocht,' deelde haar ma mee.

'*Rise and shine!*' lachte ik. Daardoor werden de gemoederen minder verhit. Oorlogen tussen moeders en dochters waren nefast voor het zielenheil.

'En voor jou, Kaatje, heb ik ook nog twee nieuwe ... '. Ze zweeg abrupt en keek me plotseling peinzend in mijn zeer blauwe ogen.

'Je pa is blij dat die schommel eindelijk weg is,' zei ze dan, zich weer tot haar enige dochter wendend.

'Moet hij nog lang manken?'

'Ach, hij overdrijft. Mannen, hé. Die hebben nog nooit een kind uit zichzelf geperst.'

'... *maar wel vermoord*', vulde ik in gedachten aan.

'*I have to leave now*,' zei ik.

'*Leave - left - left*,' deed een dreunende Kaatje.

'Brààf!'

Ik stond op en begaf me naar de belendende Oscarwoning. Daar installeerde ik me op mijn - gigantische - bed, zette het schommelplankje recht op tegen mijn knieën, prikte er een DINA4-vel op en schreef een prachtig gedicht. Het droeg onmiddellijk de titel *MICK*.

Mick

Volle stilte staat op hoge poten
zeer sterk bij geen mens te wachten.
Te bolle woorden uit vierkante verte
worden op herfstgeblaf onthaald.

Hij staat het dichtst bij hen,
maar heeft hen veel ontnomen.
Hij heeft aan hen zijn les geleerd,
maar zij zijn bij de neus genomen.

Het is zondermeer een sfinks;
hij kijkt niet om, niet rechts, niet links.
Hij heeft de mensheid trouw beloofd,
maar gaat er niet bij liggen.

Ook niet als zij hem zo lang in de ogen kijken
totdat zij op hem gaan lijken.
Want die hond heeft maar één meester,
dat beest gehoorzaamt slechts één hand.

Zo doen de kleine oren ook geloven
dat hij iets heeft opgevangen.
Het is niet waar; het zijn twee spitse listen:
ze willen enkel maar verdoven.

Want hij luistert met zijn hele lijf

in een landschap vol met doven.
Het is een hond die weet: ik sta
op grond, bereid, frontaal, gereed.

Nou, was ik germanist of was ik het niet? Daar hadden Rilke, Gilliams e.a. Neruda's toch even niet van terug.

Lagen aanvankelijk de dagen en de nachten als ansjovissen in een veel te klein blik tegen elkaar aangeschurkt, dan ontrolden ze zich nu een na een als een leger trage peulenschillen. Ik bedoel maar: alles ging ellendig langzaam.

De dagelijkse *slow-motion*film waarin Oscar Rooseboom figureerde.

(Stervende was hij nog niet, maar de eindgeneriek was in zicht).

Het examenrooster dat zich als een *fullpage* Zweedse kruiswoordpuzzel tergend traag invullen liet.

(Bestaat er een patent op de vondst 'kruismoordraadsel'? Let op de m!).

Gitaar, piano, brommer en behaatje ruimden plaats voor Duitse naamvallen, integralen, iets over het Gemenebest en ander anorganisch gedoe.

(Er moest een inquisitie in het leven geroepen worden tegen begrippen als Benelux, Gemenebest en NATO/NAVO. Kan geen enkel land het dan zonder zijn buitenland rooien? Stomme afko's, overigens).

Met uitzondering van het prachtige MICK-gedicht diende ik blokgedwongen mijn literaire blitzcarrière een halve zomer uit te stellen.

(Sagan en Claus deden het verdomme al heel pril).

IF TIME IS MONEY, LIFE SUCKS

Toen het einde eindelijk naderde, hupte Kaatje op twee krukken mijn kamer binnen. Het was goed weer voor de tijd van het jaar. Ze mikte de lelijke houten poten op mijn bed, zocht wat evenwicht tussen gips en vlees, trok haar T-shirt naar omhoog en vroeg: 'Wel, wat vind je ervan?'

Met ogen als koplampen keek ik naar haar citroengele behaatje. De kleur kwam me bekend voor.

'Huub Daleman,' mompelde ik werktuiglijk.

'Cadeau van mijn ma. Ze bracht er twee mee. Ik heb ook nog een onderwatergroene.'

'Dat is waarlijk om te stelen, Kaatje,' bracht ik het er dan uit. 'Echt waar: dat is om te stelen.'

Ze streek haar T-shirt weer en ging op mijn bed zitten.

'Heb je een vriendin, Peter?'

'Hé?' deed ik, verrast door dat 'Peter'.

'Peter, vriendin, heb je, een?'

Even dacht ik diep na.

'Wat is dat: een vriendin?' vroeg ik dan vermoeid.

'Je wordt er toch twintig?'

'Ja, en dan?'

'In september ben ik er al zeventien.'

'Dat is mooi. Vijftien kan al niet meer.'

Ik stond van mijn stoel op en gaf haar een zoen. Daarna voegde ik het woord bij de daad: 'Voilà, dat was voor je zeventiende verjaardag.'

'Maar die is pas in september.'

‘Misschien zie ik je dan niet meer. Als ik geslaagd ben, waar ik ongetwijfeld in zal slagen, doe ik mijn licentie jaren in Gent. Gent lééft. Hier kun je dat niet. In Kortrijk hebben ze alleen maar *Kans*. Het beste nieuws in Kortrijk betreft de trein naar Gent.’

‘Zul je me dan vergeten zijn?’

‘Ik zal je schrijven.’

‘Maak je dan een gedicht voor mij?’

‘Dat is beloofd. Tussen nacht en morgen maak ik een gedicht voor jou.’

Kaatje zuchtte zo diep dat er een rilling door mijn gordijnen trok.

‘Wil je een zoen terug voor je twintigste verjaardag? Die staat voor de deur, hé.’

‘Oké.’

Net toen ze me tegen haar citroengele verborgen broden aan trok, was er geklop op de deur. Als door een wesp gestoken, veerde ik op.

‘Jàà?!’

De mens Oscar doemde in de deuropening op. Hij wond er geen doekjes om.

‘Peter, je moeder is aan de telefoon beneden. Kaatje, je mama verwacht je binnen de drie minuten thuis.’

‘We komen er beiden welhaast aan,’ knikte ik.

‘Wat?’ Oscars manchetknopen flikkerden vervaarlijk.

‘Hier liggen hun lijken als zaden in ’t zand,’ herhaalde ik.

‘Vergeet je krukken niet,’ bracht hij tegen zijn kleindochter uit.

‘Modder, dat je eens belt: dat is goed!’

‘Dag Peter. Hoe is het, jongen?’

‘Pico bello, modder.’

‘Haha, da’s een winkel hier in Z. Hoe ver sta je al?’

‘Heel ver. Het is bijna volbracht.’

‘Zul je slagen?’

‘Zeker weten.’

‘Dat is zeer goed. Ze groeien niet op onze rug.’

‘Hoe is het met pa’s maagzweer?’

‘Die is genezen, maar er is een nieuwe op komst. Eet je wel genoeg ginder?’

‘Ginder eet ik alle dagen friet.’

‘Je moet de groeten hebben van je broer Piet uit het verre Amerika.’

‘O, hoe is het met hem?’

‘Hard aan het studeren, hé.’

‘Wil hij nog altijd ruimtevaarder worden?’

‘Jaja. En hij mist je zo, zegt hij.’

‘Typisch voor een tweelingbroer hé, modder.’

‘Jongen jongen toch: dat jullie zo ver van elkaar zo flink aan het studeren zijn. Onze pa ...’

‘Als je in deze wereld iets wil bereiken, moet je er voor afzien, hé.’

‘Niets, maar dan ook niets is minder waar, Peter.’

Even bleef het stil aan beide kanten van de lijn. Een wijle vertoefde ik in gedachten bij mijn tweelingbroer Piet, die dankzij een internationale studiebeurs iets moeilijks deed in de United States of America. Zou er ginds ook al een Piet-effect heersen? *Synchronicity of mind and spirit and biology?* Mochten we gewagen van een wereldomvattend P&P-effect?

‘Wil Piet echt naar de maan afgeschoten worden, modder?’

‘Dat is zijn droom hé, Peter. Dat weten we al lang. Heb jij al beslist wat je later wil worden?’

‘Boekhouder, modder, ik bedoel eigenlijk: bibliothecaris, haha. Ik wil massa’s boeken bijhouden in een gigantische bieb. En ik wil er zelf ook gaan schrijven. Onlangs heb ik al een gedicht ... ‘

‘Ik maak me zorgen over je pa. Die verdraaide maagzweren ... ‘

‘Is het ook een kwakkelweertje bij jullie?’

‘Nee, we hebben geen echte zomer dit jaar.’

‘Ik heb hier zelfs al handenarbeid verricht. De veranda van Oscar ... ‘

‘Is Oscar daar?’

‘Hij zit momenteel treurig voor zich uit te staren in de keuken, roerend in een kopje gezondheidsthee. Hij is het roerend met zichzelf eens, haha.’

‘O, goed. Doe hem de groeten. Ik moet nu ophangen. Wanneer krijg je je uitslag?’

‘Modder, ik slik elke dag twintig biergistpastilles om uitslag te vermijden. Echter: op 6 juli krijgen we het te horen. Maar maak je geen zorgen, hoor: ik ben al zo goed als geslaagd.’

‘Dag jongen.’

‘Dag modder. De groeten aan pa en aan Piet in de U.S. of A., als die nog eens belt.’

‘Ja.’

In het verre Z. haakte mijn vrouwelijke ouder in. Ik verrichtte krek hetzelfde in K.

‘Arme pa,’ mompelde ik. ‘Binnenkort weer geveld door een laffe maagzweer. Hoe prangend kan het leven van een ouder toch zijn.’

Hier werd ik nog even overmand door warme herinneringen aan mijn vaderfiguur. Hoe hij telkens mijn neus bloedde me de raad gaf een koude sleutel tegen mijn nek te houden. Hoe hij na een klusje op de garagezolder tevreden van de ladder neerwaarts daalde en in een duimlange spijker trapte die uit een zwerfende plank verrees. Ik beperk me nu tot deze twee voorbeelden.

Het werd nog een goedgevulde dag.

II C V

De twee daaropvolgende jaren reeg ik succes na succes aaneen. De stad Gent ontving me met open armen. Mijn studies Germaanse Filologie volbracht ik met grote voldoening van mijn proffen. Ik schreef Kaatje Behaatje nog dertien brieven, waarvan ze er negen niet beantwoordde. Mijn enige probleem tijdens dat gouden tijdperkje betrof hooikoorts. Ik was allergisch voor grassen, bomen, struiken, domme mensen en bekende Vlamingen. Maar daar bestonden pilletjes tegen. Mijn pad liep dus over rozen, maar enig genies en gesnotter waren niet van de lucht.

En alzo brak de tijd aan waarin ik me ernstig ging bezinnen over het beroep dat ik uitoefenen wou.

Word boekhouder!

Schoolvossen hebben veel vakantie!

Gevraagd voor China: sociaal-bewogen jongelui!

De media, zoals daar zijn radio en televisie!

Leven van je pen!

Zelfstandig, en nu?

De Heer roept u!

Basiskennis Duits, Engels, Frans en Spaans vereist.

Trouw als een kreeft belandde ik na lang en rijp beraad weer bij mijn allereerste keuze. Ik zou bibliothecaris worden, ook een soort van boekhouder dus. Nadat ik me tegen het hooikoortsverwekkende biebstof had laten inenten, maakte ik werk van een op schrift gesteld curriculum vitae. Ondertussen verhuisde ik ook weer naar het zieltogende stadje Kortrijk in mijn platte provincie. Modder en Maagzweer, in het verre Z. een immer ouder wordende stilte delend, vonden dat best. Waarom ik dat deed, was voor alle anderen een raadsel. Ik betrok er een ruim souterrain, gelegen op twee steenworpen van de stedelijke bibliotheek.

Zou ik daar dra tewerkgesteld zijn?

Niets liet toen vermoeden dat ik in een totaal andere bieb tewerkgesteld zou zijn, maar laten we niet op de zaken vooruitlopen. Op zeventwintig exemplaren verzond ik het volgende c.v., nauwkeurigjes gekalligrafeerd in grieksblauwe inkt, màr zonder me een reet van BIN-normen aan te trekken:

Edelachtbare,

Sta me toe te openen met een motto.

‘Zzzz ... oéfff!’

‘Oei! Was me dat even schrikken, zeg. Wat was dat?’

‘Dat? O, dat was je leven, knul’.

‘Ai, ai. Kan ik er nog één, a.u.b.?’

‘Sorry maat: geen gezap meer!’

(Naar J.C. in F.T.)

Onbekend maakt onbemand, zeg ik maar. Of: in het theater des levens scheelt het een haar tussen hoofddrol en hoofdrol. We hebben het zelf in handen. Vandaar, geëerde heer/mevrouw directeur/directrice, dat ik het me veroorloof bij u te solliciteren naar de betrekking van bibliothecaris in uw niet mis te verstane bibliotheek.

Even kennismaken, graag. Volgt u?

Ik werd ter aarde besteld in het slaperige stadje Z., een beetje zoals Rome als het regent op een dinsdag. In de verte rommelde het dreigend. Boven mijn lage streken hing een muisgrijze zakdoek, gevuld met het snot van God, klaar om bij de eerste bliksemschicht en het daaropvolgende geknetter zwaar uit het zwerk te komen vallen. De wind kon elk ogenblik plaats maken voor het geplens van regen, aangevuurd door wit-gele zigzagers, begeleid door hemelsbreed geroffel. Al vlug verschoot het stadslandschap enkele tinten donkerder. Hier en daar hing nog een sliert licht te weifelen tussen vaalwit, vuilgeel en verontwaardigd oranje. Een klad duiven steeg lijkwit naar de loden hemel op.

Dan boorde zich eensklaps een zwiepende bliksemserpentine naar het hart van de stad. De mensen zeiden tegen elkaar dat het zeer slecht weer was voor de tijd van het jaar. Het volk ging morrend in kelders en (bij gebrek daaraan) in

vestibules schuilen. Het was een ware heksenketel. Daar moet mijn dichterschap zijn ontstaan.

Mijn mama slaakte een gil en ik wàs er, onomstotelijk. De verlosser hield mijn lichaampje ondersteboven in de lichtplas van een lamp. Het was 1953, enkele maanden na de watersnood in de Lage Landen, omstreeks 21 uur, een dag als een ander. Na haastig inwendig overleg, voor zover dit wegens de pijn mogelijk was, gaf mijn moeder me een naam. Dat moest vliegensvlug gebeuren: ze had me helemaal niet meer verwacht, na een eerstgeborene van hetzelfde mannelijke geslacht. Die was twintig minuten vroeger ter aarde besteld. Ze noemde hem simpelweg Piet.

1 200 seconden verschil tussen twee kinderen!

Broérs!

Jongens toch!

‘En hoe zal dàt knulletje nu heten, hé?’ vroeg de roodharige vroedvrouw. Zweet parelde in de geul tussen haar borsten. In de onmiddellijke verte deed een Frans chansonnier met een mild toegedekt collaboratieverleden zijn ding op de radio.

‘Peter’, zuchtte mijn mama, verblind door het felle licht van die lamp.

‘Peter, ook met een P, zoals Piet. Ik hoor dat zo graag. Heeft hij ook alles? Net als euh ... Piet?’

‘Er ontbreekt niets aan, mevrouw. Ge hebt u geweerd’.

‘Tel voor alle zekerheid toch maar zijn vingertjes eens. Heeft hij er genoeg? Dat maakt samen met zijn broertje twintig, hoor! En zijn teentjes? Hoe zit het daarmee? Oeioeioei toch!’

En zo, terwijl de verkleinwoordjes in het rond vlogen, voltrok zich de telling der ledematen en appendixen. Ook bij mijn tweelingbroer Piet gebeurde dat nog eens. Want de mens is vlees en bloed. Hersenen komen later; voor pis wordt vanzelf gezorgd.

‘Ook volledig in orde, mevrouw. Ge moogt op uw beide oren slapen’.

‘Ah, dat is toch al iéts!’

‘En wat zal het later worden, hé? Professor misschien? Zijn papa heeft tot nu toe toch altijd goed geboerd, hé?’

‘Ruimtevaarder. Of nee: mu-muzi-muzika-ha-haaa-aaahh-àààà-àààànnntt!!’ riep mijn mama verbouwereerd. Een golf van verse pijn kwam aanrollen. Een rode zee van misselijkheid overmande haar. Daarop snelde mijn mannelijke verwekker de verloskamer binnen, het ergste vrezend. Het was nog het tijdperk waarin papa’s rokend en koffie slurpend de geboortes van hun nageslacht verbeidden. De ramen lichtten op. Een knetterende donderslag joeg nonnen en zusters de ziekenhuiskapel in. Mijn verlosser, een volstrekt ongelovige huisarts met een diepgaande portoverslaving, vloekte bewonderend voor zo veel oergeweld. Hij overhandigde de tweede baby, mij dus, aan de vroedvrouw en klopte bemoedigend op de schouder van de nieuwbakken papa. Diens askegeltje brak daardoor zo van zijn sigaret af. In die tijd rookten vaders nog in sacrale ruimtes, de zenuwen, weet u wel. Prompt krulde mijn papa’s ziel op van de plotse hitte, twéé kinderen ineens, jandomme, straffe toer, maar ook wanhoop perforeerde zijn gemoed.

‘Si-Si-Sidney’, stamelde hij. ‘Si-Sidney is ook een schone naam voor dat tweede manneke. Welhebjevanjeleven!’

‘Aah,’ zuchtte mijn mama, ‘waar heb je dàt in godsnaam vandaan?!’ Ze streek, vermoeid tot in haar ruggenmerg, een klis inktzwart haar uit de ogen.

'Dat is de naam van de eerste echte beroepsspion in Europa', legde hij uit. Hij had zeer veel boeken gelezen, deze papa met de roodomrande ogen. (Vergeet u dit niet te noteren, Edelachtbare!).

'Maar eigenlijk heette hij Sigmund of zoiets. Hij veranderde voortdurend van naam'.

'Sigmund!? Sidney!? Maar Georges toch!' riep mama uit.

'Peter dan maar', zuchtte hij, toen ze niks meer zei en ook alleen maar zuchtte.

'Het zij zo. Welwelwel. Past dat bij Piet? Ze zullen opkijken in het stadhuis! En hoe zullen we die twee in leven houden? Kunnen we er niet eentje van naar de maan schieten? Eentje maar? Of verkopen we er een van aan de universiteit van Rijsel? Dan kan de ander later zeggen: ik heb een broer aan de unief, in bokaal nummer zeven'.

Het was de langste tirade die mijn pa ooit uitspreken zou.

'Hou op met die dwaze praat, jij!' kefte mijn ma, en ze viel in zwijm.

Niemand kon toen vermoeden hoe onwaarschijnlijk dicht mijn wanhopige vader bij de waarheid was. Piet studeerde later zo flink dat hij een kans maakte om als astronaut in de ruimte te worden afgeschoten. Die kans maakt hij momenteel nog altijd. Hij moet er wel heel lang voor op een wachtlijst staan.

Ik daarentegen had iets met papier.

Het was 1953. De wereld, deze blauwe plek vol schermutselingen, stond aan de vooravond van grootse ontwikkelingen. Presidenten zouden worden neergekogeld, hemellichamen betreden, harten getransplanteerd en het druilerige koninkrijkje België verkaveld in nog kleinere partikeltjes.

In een van de belendende kamers van de kraaminrichting zette iemand een naoorlogse radio harder. Piet en ikzelf

- ons velletje reflecteerde nog blauw en geel door de geboorteschok - hoorden toen onze allereerste tango. Mooie intro voor twee babyboomers. Een woedende zuster stormde met wapperend kapje die kamer binnen en siste met waaierend speeksel dat het uit moest zijn, sapristi, uit, begrepen?, het was hier geen dancing, sapristi! Buiten begon het haaiantanden te regenen. De vroedvrouw boog zich nog eens over mij. Heur rode haren streken over mijn inmiddels roze velletje. De geneesheer bukte zich voor mijn moeder. Hij kniéde warempel bijna. Mijn vader ging met gezonken hoofd op een stoeltje uit de jaren vijftig zitten bijkomen.

Ik was - net als mijn broertje Piet - een doodnormaal kind met geweldig fraaie ogen. Ze waren in de waan dat die ogen toen nog niet veel ontwaren konden, maar hola!, nooit zou ik die rosse gloed aan mijn prille firmament vergeten, die lieve vrouw met de vlamme haren. Alle roodharige vrouwen trokken later mijn aandacht.

En nog iets, geëerde mevrouw/heer directrice/directeur. Aan de oostelijke muur van de verloskamer hing een kleine lieveheer aan een kruis. Omdat hij er al zo lang was, lette niemand nog op hem. Om diezelfde reden viel het geen mens op dat het een verkeerde lieveheer was. Zijn gekwelde hoofd rustte namelijk op zijn linkerschouder. Tegen de officiële canon in luisterde hij naar het alibi van de slechte moordenaar. Zo deed zich tijdens mijn eigen verlossing tevens een staaltje bevrijdingstheologie voor. Ik was als het ware toch wel een beetje uitverkoren.

Enkele dagen later verliet mijn moeder met haar feestelijk uitgedost gevolg de met smeedijzer afgebakende doopruijme in de kraaminrichting. Een priester-

oom had haar ovenwarme tweeling van de erfzonde ontlast. Zo veel werk was dat niet, want het waren jongetjes.

Bij de schuimwijn en de jongensmuisjes sprak onze oom voortdurend in rijmen. Verzen waren en zijn de mildste vorm van achterklap. Op de zwart-witte foto's die de week daarna de ronde deden, stonden mijn pa en mijn ma met neergeslagen oogleden ieder een wolk van een zoon vast te houden. Het licht was te fel geweest, vooral voor mijn mannelijke ouder. Alleen bij de priester-oom zweemde iets van een glimlach om de mond.

De jaren gingen voorbij. Er gebeurde af en toe niets verontrustends. Alleen herinner ik me nu nog levendig het naargeestige 'ssssss' -geluid, toen ma op een snoeihete zomerdag aan de voet van deljzertoren te Diksmuide (gelieve ook dat te noteren, Edelachtbare) mijn babybroertje met zijn blote billetjes op de al net zo schroeihete motorkap legde teneinde hem een verse luier om te binden. Daar begon bij Pietje allicht de drang om deze vreselijke aarde te verlaten, zij het levend, in een veilige capsule.

De man en de vrouw kochten geen kinderen meer, maar maakten het karwei af. De gevolgen van een simpele bijslaap droegen ze met geheven hoofd. We werden gevoed. Ons werd tevens ten gepaste tijde onderricht verstrekt. (Straks meer daarover). Mjn broer Piet leerde voor astronaut. Het zal nog zijn tijd duren voor hij in de kosmos wordt gebracht en tegen hoge snelheden vloeibaar voedsel in zijn mond uitknijpt. We hebben goede hoop: hij prijkt op de reservelijst, tussen enkele andere uitverkoren Europeanen. Hij woont momenteel in de Verenigde Staten van Amerika, vlak bij Space-center Moonshine, tussen wuivende halmen op uitgestrekte tarwevelden. (Of is het koren?) Mopperen doet hij niet. Sporadisch verschijnt via satelliet een bericht over hem op de treurbuis. Gewoonlijk betreft het mededelingen in het kader van populair-wetenschappelijke programma's, gepresenteerd door mensen met ringbaarden en straffe briljetjes. Ja, die Piet maakt het wel, alsnog met beide voeten aan de grond.

Ter zake nu. De man en de vrouw werden ouder van dagen. Ze betrokken een kleinere woning in een *'bejaarden-woonerf'*-project in het verre Z., tevens in deze platte provincie gelegen. Mijn vader noemde me soms Sigmund, soms Sidney. Na een periode van opstandigheid werd ik gewoon zelfstandig. Wegens hoogtevrees vestigde ik me in souterrains. Ik wou niet als een plompverloren kikker aan de periferie van het leven rondhuppen: ik koos voor een gedeeltelijk ondergronds bestaan. Overigens, *Edelachtbare*, vormde dit een ideale prelude op een levenswandel als bibliothecaris. Ook als ik later trouw en kinderen krijg, wens ik een extra kelderverdieping om er laag bij de grond in alle rust te kunnen schrijven aan gedichten die de wereld zullen verbazen.

Ik groeide dus op, wat kon ik anders doen, in een halfwassen stadje niet ver van de zee: pottenbakkersverleden, paardenmarkttraditie, meubelindustrie, onderwijsinstellingen, beetje rock 'n roll, eierboerpraatjes, koektrommelplaatjes. Niet slecht voor een ongeveer 20 000-koppige kluit per ongeluk met verstand toegeruste bavianen. Al verhuisde ik later vaak, ik kwam graag terug. Warme herinneringen, weet u wel. En altijd iets met papier. Ik beleefde er dan telkens een scherf van mijn jeugd, in dromen en gedachten zappend, alsmaar zappend, op zoek naar ... Ja, naar wat eigenlijk? Vroegere dromen en gedachten? U begrijpt me wel.

Die dromen en gedachten kenden aanvankelijk twee geduchte tegenstanders. Ten eerste waren er de verdragingsmanoeuvres door ouders en opvoeders

bedacht. Dat is een oud zeer, naar ik lees in zovele boeken. Ten tweede was er de portie pech, waar ik een stilzwijgend verlengd abonnement op leek te hebben. Dat lok je zelf uit, naar men mij wil doen geloven, maar mijn geloof is klein. Zelfs de grote Latijns-Amerikaanse schrijvers kunnen me daar niet van overtuigen.

Ik kreeg, in tegenstelling tot mijn schitterende broer Piet (een vroegrijpe rijzende ster aan de hemelen der wiskunde & wetenschap) door betwetende en naar musk riekende pedagoogchelaars de verkeerde richtingen in de verkeerde scholen toegewezen. Telkens ging het om iets in de humane wetenschappen, waar je dus onmogelijk de maan mee kunt bereiken. Op mij werd herhaalde keren proefondervindelijk onderwijs geëxperimenteerd. Iets met pakweg sociologie erin, en psychologie bij voorbeeld. Ook werd er nog eens iets met geschiedenis gedaan, maar dan onder een pseudoniem, met name '*Mens & Maatschappij*'. Lieve hemel.

Misschien, héél misschien, maar dat kan ik noch humaan noch wetenschappelijk bewijzen, is toen in mij definitief de dichter opgestaan: optornend tegen gewooneheid, opbiggend tegen pech. Het probleem was dat er geen probleem was. Na ampele ondervraging over alle mij onderwezen facetten verwierf ik het ticket om door te schuiven naar de grottemensenwereld. Van toen af ging alles crescendo. Het *Peter-effect* was onmiskenbaar een feit en breidde zich als een olievlek uit.

Ook op de kleine pechstroken des levens was ik een erg bedrijvig en veelgevraagd medewerker. Een voorbeeld, als u het me toestaat. Na een zeker gerstgebeuren schepte ik twee leuke meiden ineens op, een donkere en een lichte. Onderweg *flipflapte* ik echter *over* en verloor aldus prompt mijn VIP-toegangskaartje voor een aardig dubbelfestival backstage. Andermaal droeg ik bij tot het *Bruut Nationaal Pech*. Mijn broer Piet lachte zich een krik: hij lanceerde een middellangafstandsraaketje en ik bleef toen op de reservelijst staan.

Zo werd gemis een rode draad. Het dichterschap lag permanent op de loer. Op 18-jarige leeftijd peuterde ik de zelfklever VL van mijn schooltas. Op 22-jarige leeftijd verwijderde ik het signalement B van mijn tweedehandsauto. Gisteren trok ik de mededeling EUR van mijn belastingenmapje. Heden, een ietsepietsie ouder, ben ik een kraan in de dichtkunst, de *slow* onder de tekstgenres. Ik mag graag met woorden *slowen*. En, *Edelachtbare*: ik hou boven alles van boeken. Voorwaar, ik mag stellen: elke dag betekent voor mij weer een boekenkrijg. Dit alles wijt of dank ik aan een aantal factoren: die verkeerde lieveheer in de verloskamer anno 1953, die rosse gloed van de vroedvrouw aan mijn prille horizon, mijn tweelingbroer die dra in banen om de aarde zal suizen.

Misschien ben ik wel de zoon van een priester die rijmt.

Zo, het is eruit. O ja: ook begin ik lelijk van koffie te houden, zovele jaren na de *Max Havelaar*. Ik word een mohammed van de mokka. Dat mag u niet verontrusten: het is tekenend voor boekhouders. Daarom, *Edelachtbare*, vraag ik verschoning voor de morsigheid van dit grieksblauwe c.v. en die paar bruine eilandjes ter hoogte van de referenties. Het zijn de pigmenten van een sluirend dichterschap. Dat beetje slordigheid heb ik van *Erasmus*. *Daarom ook word ik geen astronaut, doch: bibliothecaris.*

*Met beleefde groeten:
Peter D.*

III L S

Op de zeventwintig sollicitatiebrieven die ik verzond, kreeg ik zesentwintig keer geen reactie. De telefoon zweeg als vermoord. De klep van mijn brievenbus gaapte als een plompverloren breedsmoelkikker tijdens een muggenloze zomer.

Maar zie: plotseling zag het I I me wel zitten. Hun headhunter liet me weten dat hij mijn zesentwintig andere brieven op weg naar evenveel andere biebs had kunnen onderscheppen teneinde me voor de bieb van het Interbellum Instituut wellicht aan te werven. Dat 'wellicht', zo voegde hij eraan toe, zou wellicht na een persoonlijk contact geschrapt kunnen worden. Hij stuurde nadrukkelijk aan op een mondeling gesprek.

De heer Verblomme, ervaren talent-scout, zeg maar: regelrechte headhunter, trommelde met de vingers van zijn rechterhand een Vlaamse schlager van Liliane St.-Pierre op zijn bureaublad. Hij was een beetje opgewonden. De sollicitant voor het I I was laat. Dat hoorde niet. Eén van de volgende ogenblikken echter werd de heer Verblomme totaal overweldigd door wat hij gaandeweg als het 'Peter-effect' zou leren kennen. Er was geen ontkomen aan. Weldra ontspoon zich een spervuur van vragen en antwoorden, waarbij zelfs de vlugste rapper totaal verbleken zou

- Dit is 'strictly business', zoals u weet.
- Ja. 'Nothing personal'.
- Welaan dan. Zit u goed?
- Als gebeiteld.
- Ik vraag u uitdrukkelijk telkens binnen de anderhalve seconde een antwoord te formuleren.
- Niet anders zal het zijn.
- Vindt u dat niet vervelend?
- Ik ga voor goud.
- Schulden?
- Neen.
- Religieus?
- Orthodox met een x.
- De x van x-file, hé?
- Nee. De x van alsnog onbekende.
- Waar gelooft u nog in?
- Straatwijsheid.
- En helemaal niét?
- Konijnenpootgeluk.
- U bent bang voor ... ?
- De nachtmerries waar mijn vaderfiguur in rondwaart, doe ik liever niet uit de doeken.
- De bepàlende periode uit uw leven?
- De o zo jaren zestig, met leedvermaak.
- Wat wenst u uzelf toe?
- Een gebit als een fort.

- Haha. Is dat een metafoor?
- La plupart des occasions des troubles du monde ...
- ... sont grammairiennes, I know. Waar bent u nog bang voor?
- Voor iemand die méér weet. Het bange gevoel verdwijnt met de jaren.
- Waar kunt u niet tegen?
- Hotemetoterigheid.
- Pardon?
- Magnetisme, windhanen en onbenulligheid.
- Wat doet u daar aan?
- Wegblijven uit kerken, wegblijven van commerciële televisie, aandacht voor onverwachte attractoren.
- O, belangstelling voor de chaos-theorie?
- Met mate. Ik lees ook financiële magazines.
- Hoe ziet u uw eigen dood?
- Make it look like an accident.
- Wat zou u tegen James Bond zeggen?
- I'm warning you: my patience is not inexhaustible.
- Wat bent u momenteel aan het lezen?
- Uw gedachten.
- En daarbuiten?
- Gewoon, een boek.
- Coördinaten?
- Lettre à moi-même, Françoise Mallet-Joris, prix Fémina 1958.
- Waarom?
- Ik lees graag Frans in de zomer. Een vrouw.
- U kent uw klassiekers?
- Ja. Verleden week las ik Het Strand van Oostende.
- Mij onbekend.
- Speelt zich af op het strand van Westende, want ik las het dààr.
- Aha, ironie! Uw visie op tijd?
- Tijd is een spiraal. Tijd is geld. Alles keert weer.
- Dat zint me wel. Gokt u?
- Mijn lot ligt in eigen handen.
- Bent u eerlijk?
- Eerlijkheid is de mantel der brave zielen.
- Brengen die het ver daardoor?
- Niet verder dan romanpersonage. Ik zou zo zeggen: 'Kleren? Niks van aantrekken, schat'.
- Wat bedoelt u daarmee?
- Het zijn hersenspinsels van de auteur.
- Uw opinie over de doodstraf?
- We zitten met z'n allen levenslang uit. Voor enkelen mag het wat vlugger gaan.
- En ... ?
- De lengte van dagen wordt bepaald door de passies van de nacht.
- U praat als een dichter.
- Dicht is dicht, of wat dacht u.
- Zag u daarstraks de andere kandidaten?
- Neen, ik nam de trappen.
- Haha. Hoe zag uw recentste vreselijke droom er uit?
- Dat al mijn tanden uitvielen. Pa keek toe.

- Wat denkt u over de Golfoorlog?
- Een CNN-veldslag. Ongelijke strijd.
- U bedoelt?
- Er werd vooral met camera's geschoten.
- En de onrust in Kosovo? Servië? Bosnië?
- De klank van het woord 'Balkan' was weleer welluidend. De tijden veranderen.
- Carrière-planning?
- Dat ook. De heren generaals ambiëren vooral het Witte Huis.
- Dat draagt uw goedkeuring weg?
- Soms biedt het leger een oplossing.
- Bent u bang om te sterven?
- Men is niet 36 of 41 of 28: men wordt het.
- Is er een god? God?
- Er is een wetenschap die nog niet werkt, maar wel is.
- Hoe kunnen we die ontdekken?
- Door hersenonderzoek en heelalverkenning.
- Meent u dat?
- De rest is materie, fysiek en natuur.
- Geloof u in voorbestemming?
- Niet totdat ik alle onvoorspelbare attractoren heb doorgrond.
- Zult u daar in slagen?
- Ik hoop van niet.
- Hecht u belang aan dromen?
- Helemaal niet. Een simpele volle maag des avonds genereert dromen.
- Conclusie?
- Ze moeten zich op een andere manier aan ons manifesteren; nu vormen ze een aanfluiting voor de menselijke intelligentie.
- Waarom?
- Omdat ze zich aan ons voordoen terwijl we slapen, verdorie.
- Verklaar u nader. Schrap de krachttermen.
- Zo lang dromen alleen maar het dagjesleven samenballen in belachelijke kort-filmpjes, betekenen ze niks.
- Uw verzuchting na overdadig alcoholgebruik?
- ... to boldly go where no man has gone before ...
- Uw achillespees?
- Jaloersheid. De moeder van alle misdaden.
- Hoe lost u problemen op?
- Door de zaak van drie kanten te bekijken.
- Dewelke?
- De mijne, die van mijn vrouw of vriendin, die van het slachtoffer of tegenpartij.
- Interessant.
- Een vrouw heeft mensenkennis.
- U niet?
- Voldoende om te beseffen dat ikzelf slachtoffer of tegenpartij kan zijn.
- Bent u uw vrouw/vriendin trouw?
- Strictly personal: yes.
- Business?
- Rekkelijkheid is het interessantste liberale principe.
- Is dat het enige?
- De markt moet inderdaad ook vrij blijven.

- Vindt u uw uiterlijk belangrijk?
- Na de jaren '60 vervelde ik als een slang.
- Neemt u geneesmiddelen?
- Alleen preventief.
- Kan ik hier verder op ingaan?
- Pilletjes tegen hooikoorts, alleen in augustus.
- Vindt u dit gesprek moeilijk?
- Ik ben een schaakspeler.
- Stel dat iemand meeluistert?
- U neemt ons gesprek op. Ik heb daar niets op tegen; het is voor u immers een thuismatch.
- Hebt u een geheim?
- Zoals eenieder.
- Kunt u een tip van de sluier oplichten?
- Schommelplankje.
- Welke vindt u de belangwekkendste uitvindingen?
- Het wiel, de trap en de ladder, god, de chip.
- Hoe oordeelt u over verkrachting?
- Concrete ellende, abstracte heerschappij, levenslang.
- Kleur?
- Blauw.
- Dier?
- Twijfel tussen vos of ijsbeer.
- Bloem?
- Geen idee. Papaver, misschien.
- Acht u het mogelijk dat u iemand vermoordt?
- Ja, in een context.
- Waarvan?
- Oorlog.
- Hoe ziet uw galgenmaal voor uw executie er uit?
- Ongetwijfeld oesters. En daarna vissoep, bij voorkeur Hongaarse.
- Vindt u dat u erfelijk bepaald bent?
- Ik ben kleurenblind en gematigd hooikoortsig.
- En dat blauw dan?
- Mijn afwijking zit 'm in de perceptie van kleuren: ik zie mijn blauw het liefst.
- Wie belt des avonds om 23 uur nog bij u aan?
- De telegram-dienst.
- Wat staat op dat telegram?
- Proficiat met uw nieuwe job.
- Haha, die zit! U houdt vol, nietwaar?
- Ik ben een Kreeft.
- Wat moet ik me daar bij voorstellen?
- Trouw. Vasthoudend.
- De sterren vertellen u veel?
- Vrijwel niets. Alleen handig bij het navigeren.
- Kinderen?
- Ik wil er ooit wel twee, drie.
- Gewild dus.
- Uit de zovelen: jawel.
- Hoe erg vindt u verliezen?
- Het ligt op enkele minuten van het afgrijzen.

- Neemt u risico's?
- Ik offer bij het schaken.
- Waar voelt u zich het lekkerst in uw vel?
- Woestijnen, zeeën, steden. Het moet er wel waaien.
- Wat mag de NASA van uw persoonlijke bezittingen naar de maan schieten?
- Mijn geheim recept voor Catalaanse vissoep.
- Waarom?
- Ik ken het van buiten.
- Waarom niet de Hongaarse vissoep?
- Gemeengoed.
- Wat neemt u zelf mee naar het klassieke onbewoonde eiland?
- Het Grote Bouw-zelf-uw-eigen-HutBoek.
- Welke politicus bewondert u?
- Politici zijn geheel uit ellebogen en speeksel opgetrokken. Geen dus.
- Verklaar u nader.
- Politiek is geen beroep, geen kunst, geen wetenschap. Het is navigeren op compromissen, slalommen naar gelang van de windrichting, taxiën tussen kudde witte en zwarte schapen.
- U moet blijkbaar niet naar woorden zoeken hieromtrent.
- Een stoofpotje, vaak doofpotje. Egotripperij onder het mom van dienstbe-
toon. Eerst seks, dan geld, dan macht.
- En dan weer seks?
- U neemt me de woorden uit de mond.
- Hebt u een bepaalde filosofie?
- Twijfel vormt het begin van elke filosofie. Ik twijfel, met mate.
- Hoe brengt u uw laatste dag op aarde door?
- Zeer dronken het einde verbeidend. Nieuwsgierig, tevens.
- Waarom was de Ronde Tafel rond?
- Er was geen ruzie mogelijk over de ereplaatsen.
- Wie is de bewaker van de bewaker?
- De gevangene.
- U schrijft soms?
- Ja. Ik heb inkt in mijn bloed.
- Ambities op dat vlak?
- Niet in deze eeuw. Ooit maak ik wel een bekende inktvlek.
- U bent al aan uw derde job toe?
- Toeval. Misschien invloed van The American Dream.
- Of van de crisis, haha.
- No way, sir!
- Uw bijlage bij uw c.v. vermeldt 'Bediende Universitaire Proefdieren' en 'Wa-
renhuisdetective'.
- Beide waren studentikoze dekmantels.
- U was toen ook al dichter?
- Gaandeweg meer en meer.
- Hoe gebeurden uw studentikoze aanwervingen?
- De een z'n dood was de ander z'n brood. De vorige studenten hielden het
niet lang vol. Ik had geld nodig en tijd over. Vandaar.
- U kunt goed geheimen bewaren?
- Het zwijgen staat me nader dan het lachen.
- Wat doet u voor de gezondheid?
- Een denksport. Zie hoger.

- Euh ...
- Schaken. (Bis).
- Voelt u zich goed aan het uiteinde van een eeuw?
- Decadentie gaat in maatpakken gekleed.
- Ja of nee dus?
- Het is tevens het einde van een millennium. Ja.
- Vreest u niks?
- Toch. Mijn toekomstige kinderen zijn mij een zorg.
- Uw opinie over criminaliteit?
- Iemands kinderjaren zijn of een goudmijn of een zoutmijn.
- Ik meen uw metaforen te begrijpen.
- Soms ziet men nooit het daglicht meer, levenslang.
- Inderdaad.
- Vat dit niet als een omweg op.
- U bedoelt?
- Metaforen vormen de kortste afstand tussen vraag en antwoord.
- Wanneer is iemand slim?
- Als hij zwijgt (of zij).
- Wanneer is iemand intelligent?
- Als hij of zij stilzwijgen niet met slimheid verwart.
- Praat u graag?
- Indien nodig, maar bondig.
- Aha: de meester toont zich in de beknoptheid, hé?
- God zit ook in het detail, zo u wil. En de duivel.
- Zou u zich een perfectionist noemen?
- Een percentage ruigheid of onafheid is boeiend.
- Een voorbeeld graag?
- Een klassiek werk laat altijd iets te wensen over.
- Dat had ik zelf niet beter kunnen formuleren. Drinkt u iets?
- Het is nu twintig over elfen. Een whisky wil er wel infietsen.
- Alstublieft.
- Dank u.
- Welk boek zou u graag nog schrijven?
- De wereldgeschiedenis vanuit Indisch oogpunt.
- Waarom?
- We komen van ginds. Bijna niemand ter wereld bleef ter plaatse trappelen.
- O ja. Het schaakspel, hé.
- Bijvoorbeeld.
- Reist u graag?
- In mijn hoofd. Maar ik bezocht Hongarije twee keer. Een dumpzaak, als u het me vraagt. En Engelse badplaatsjes. Ik vermeld hierbij Mousehole.
- Hongarije?
- Ja. Ei zo na een eiland. Heel apart. Weinig verwantschappen met andere volken.
- O nee?
- Als een koekoeksei in het westelijke nest: de taal, het volk.
- Spreekt u vreemde talen?
- Engels, Frans, Duits, Esperanto, Hongaars, Frenghels.
- Hoe verhoudt u zich tot de computer?
- Als een paard tot zijn stal.
- Wat is uw hoofdverwachting van het leven?

- Kwaliteit.
- Wie bepaalt kwaliteit?
- Ikzelf, geld, de mensen om me heen, cultuur.
- Geld dus ook?
- Cultuur kost centen.
- Hoe kan iemand rijk worden?
- Door escalatie van winst of door het lot.
- Niet door erfenis?
- Dat is het noodlot.
- Haha, begrepen. Gezondheid.
- Gezondheid.
- Waar denkt u momenteel aan?
- Lemmingen.
- Waarom?
- Elke dag denk ik aan lemmingen, op onbewaakte ogenblikken.
- Dit ogenblik is bewaakt. Hoe komt dat, van die lemmingen?
- Door het lezen van een vreemd verhaal.
- Maak het kort.
- Wetenschapper interviewt sprekende lemming.
- Jaja ... sprekende dieren, hé. En?
- 'Hoe komt het dat jullie massaal zelfmoord plegen?'
- En het antwoord?
- 'Het gekke is dat wij, lemmingen, niet begrijpen waarom jullie dat ook niet doen'.
- Hihi. Voelt u zich een lemming?
- Eerder een boekenwurm. Het hangt er ook van af hoe ik hier buiten stap.
- Weer via de trap, zeker?
- Een lift kan blokkeren; een trap niet.
- Precies. Die belangwekkende uitvinding, nietwaar?
- Wat u zegt.
- Beschrijf de perfecte moord voor mij.
- Sigarettenreclame. Sluipmoord.
- Rookt u zelf? Sigaret?
- Graag. Dank u.
- Waarom rookt u?
- Ik wil niet verslaafd zijn.
- Toch rookt u.
- Pas als ik niet rook, voel ik ontbering, dus verslaving.
- Interessante analyse, kort en bondig.
- Roken betekent niet altijd werkverlet.
- O nee?
- Een rookgordijn kan functioneel zijn.
- Hm ... toegegeven. U draagt geen horloge?
- Neen. Mijn pols klopt vanzelf.
- Wil u nooit eens weten hoe laat het is?
- Tijd laat zich niet binden.
- U loert toch wel naar stationsklokken en kerktorens?
- De zon is er ook nog, al verbergt ze zich achter bankgebouwen.
- Dit is de 23^e verdieping. Hebt u hoogtevrees?
- Zoals eenieder.
- Niet nu? In dit gebouw?

- De trap biedt zekerheid. Hij verbindt me met begane grond.
- Wat vindt u van de whisky?
- Hel en hemel, zoals alles wat goudkleurig is.
- De sigaret?
- Gaat zienderogen in rook op. Iets wat schraal.
- U had misschien een sigaar verwacht?
- Dat verplichte symbool zou een ontgoocheling voor mij betekend hebben.
- Associeert u even kort op het woord 'Varkensbaai'.
- Gratis geneeskunde, gratis onderwijs, gezonde sportprestaties, straathoertjes, oldtimers.
- Heeft of had u linkse sympathieën?
- Aan het kruis had Christus Jezus beter naar links gekeken.
- Waarom?
- Om het alibi van de slechte moordenaar te aanhoren.
- En dan?
- Het ware het begin van de rechtspraak geweest.
- Interessante theologie, dat. Nam u deel aan betogingen?
- Ja, als student.
- Welke waren uw drijfveren?
- Leven in de brouwerij brengen.
- Zou u dat nu nog doen?
- Als Einzelgänger kan je méér bereiken.
- U bedoelt?
- De groep is het harnas van de kwetsbare eenling.
- Ja, en?
- De publieke opinie valt voor de kwetsbare eenling.
- Is dat zo?
- ... en voelt zich bedreigd door anderssoortige groepen.
- Geloof u in geweldloosheid?
- Geweldloosheid bestaat alleen oog in oog met geweld. Anders is het lethargie, luiheid.
- Anderen voor u hebben dat ook al gezegd.
- Dat verwondert me geen haar: er is niets nieuws onder de zon.
- Met andere woorden?
- Alle clichés hebben altijd gelijk.
- Hoe brengt u uw avonden door?
- Nieuwsgaring, computer, lezen, schrijven, orde op zaken.
- Nachtbraken is u vreemd?
- Soms gedraag ik me als een Japans zakenman.
- U bedoelt daarmee?
- Neen: geen karaoke.
- Wat dan wel?
- Het leven op zijn rauwst, nadat de zonne ter kimme neeg.
- O, ik begrijp u goed. Haha.
- De nacht brengt soms raad.
- Hebt u veel relaties?
- Voldoende om naar de job van bibliothecaris te solliciteren. Ik kan op een netwerk van informanten en medestanders bogen.
- Denkt u de opdracht aan te kunnen?
- Zeer zeker.
- Wat beschouwt u zelf als uw belangrijkste wapen?

- Wàpens, meervoud: kennis van de ziel, talent voor het onvoorspelbare, liefde voor de letteren, stofvrije koelbloedigheid, alomtegenwoordigheid van geest.
- Zeggen 'graancirkels' of 'graanglieven' u iets?
- Ja dus! We moeten langs lijnen van geleidelijkheid wennen aan onaardse intelligentie. Zie ook: ufo.
- En?
- Er is ook de sneeuw- en bietenmeetkunde.
- Was u al in Stonehenge?
- Een must, één keer in een mensenleven.
- Inderdaad.
- Mag ik u zélf eens een vraag stellen?
- Ga uw gang.
- Hoe worden mijn antwoorden op uw vragen geregistreerd?
- Wil u dat echt weten?
- U schrijft geen jota op en er is geen zichtbare opnameapparatuur.
- Inderdaad. Ik gebruik alleen hersenatletiek.
- O. Heb ik binnen de vooropgestelde tijd geantwoord?
- Jazeker. Nog vragen?
- Nee. Alleen een mededeling: ik ben zélf alles aan het registreren.
- O, dat mag. Maar waarom?
- Alles wat ik zeg, kan tegen mij gebruikt worden.
- En dan?
- Ik wil zekerheid. Geen gehannes achteraf.
- Moet u nu uw bandje niet terugspoelen of omdraaien?
- Neen. Ik sla alles in mijn hoofd op. Hersenschaken, weet u wel.
- Touché! Ook blindschaker, hé?
- U was gewaarschuwd.
- Het plafond van de bieb in het Interbellum Instituut bestaat uit vierkante vlakken. Makkelijk om er een schaakbord in te zien.
- Aha.
- Zo. Dit volstaat. Het was 'strictly business', zoals u wist.
- Ja. 'Nothing personal'.
- Welaan dan. Zit u goed?
- Als gebeiteld.
- U krijgt de job.
- Dank u. Hoera.

Overdonderd door zo veel Peter-effect wiste de heer Verblomme zich het sollicitatiezweet van zijn voorhoofd. Op zijn hemd tekende zich een vlek af die de vorm had van een land in oorlog. Daarna kapseisde hij de rest van de whisky in zijn keelgat en belde het I I op met de mededeling dat hij de perfecte bibliothecaris had gevonden voor de Interbellumbieb. Peinzend staarde hij vervolgens naar de lege sollicitantenstoel.

IV II

Hierna kreeg ik enkele weken break in de schoot geworpen. Of zal ik zeggen en schrijven: interbellum? Ik besteedde die vrije tijd aan design, seks, drugs en eerlijke, pure, ongedwongen rock 'n roll.

Na diverse geniale ingrepen begon mijn souterrain helemaal op mij te lijken.

TOON MIJ UW WONING EN IK ZAL U ZEGGEN WIE GIJ ZIJT.

Ik verblijdde menig meisjeshart met bezoekjes aan café Van Lieverlee.

GEEN STEEN ZAL OP DE ANDERE BLIJVEN STAAN.

Roken deed ik als een stoomtrein, zonder evenwel voortdurend te inhaleren.

TIVOLI, I LOV' IT!

Waar ik kwam, propageerde ik funk-crossover-ska-technotimba-swampy bluesjazz.

LILIANE ST.-PIERRE: NU WEER OP DE PLANKEN, STRAKS ERTUSSEN (naar T.L.)

Het was, kortom, een periode die ik het best kan omschrijven als: een periode. Van politiek onbeduidende landen als Micronesië en de Marshall-eilanden was geen sprake meer. Van mij des te meer. I was the toast of the town. Pas op: nergens, maar dan ook nergens, bracht ik mijn nieuwe job en het daaraan verbonden salaris ter sprake. Toch verspreidde het nieuws zich alras als een lopend vuurtje. Bij elke opmerking dienaangaande speelde ik verstrooidheid. 'Biebwezen in het I? O, maar die job wordt door fameuze kleppers geambieerd, hoor. Iedereen wil op de universitaire campus werken, hé. Het schijnt zelfs dat er zes headhunters mee gemoeid zijn. Maar die moeten ook leven, nietwaar?'

'Het Interbellum Instituut? Wat is dat voor moeilijk ding?!'

Vol verstandhouding knikten Annabel, Annick, Delfien, Luf, Beeb, Pamela (ja!), zelfs Angela dan:

'Ja'.

'En stalking is nu strafbaar', voegde ik daar nog gewoonlijk aan toe. Ach, de meisjes toonden begrip voor mijn situatie, alhoewel ze allemaal ongetrouwd, zelfs onsamengewend waren gebleven. Het Peter-effect strekte zich duidelijk over lengte van jaren uit.

Toen brak eindelijk één van de Grote Dagen uit mijn Leven aan. Ik liet in alle stilte mijn haar wat groeien. Mijn nog jonge, goedbewaarde godenlijf balsemde ik met aftershave. Tegen klokslag negen uur verliet ik mijn souterrainvertrekken, gehuld in een bescheiden wolk van Iceberg Twice. (Ik had de firma laten weten dat 'Iceberg Two' niet goed in de mond lag en een miskleun was. De erectiesecretaresse was vol begrip. Op mijn aandringen werd het dan 'Iceberg Twice').

Boekhouder te zijn in de biebs van het Interbellum Instituut!

Dagelijks tussen duizenden moeilijke boeken te verwijlen!

De vrede te bewaren in de oorverdovende stilte tussen twee oorlogen in!

Te reizen over boekenruggen als rails!

De generaal te zijn van een boekenkrijg zonder wapengekletter en doodsgereutel!

De eerbied voor het vredelievende drukwerk er met fikse boetes in te mogen rammen!

Mijn eerste werkdag verliep vlekkeloos, althans wat mij betreft. Alle andere dagen waren eender: ik kwam, zag en overwon. En dit alles zonder bril. Het jeugdige studentenvolkje van het I I hield mijn geest scherp. Ik bleef elke seconde alert en voerde een streng doch rechtvaardig bewind i.v.m. bijvoorbeeld bladwijzers. Een ezeloor kon ik nog hebben, maar voor kauwgum, liefdesbriefjes, kippenveren, drankbonnetjes, bijsluiters en lege uitknijpverpakkingjes van pakweg aspirine, captagon, 'de' pil e.d. schreef ik fikse boetes uit. Tevens verordende ik dat de officiële bladwijzer van de I I-bieb mijn bekende gedicht MICK was, gefotokopieerd op inmiddels honderden exemplaren. Ja, ik mag rustig stellen: de Interbellumboeken waren in opperste staat van bewaring bij mij.

Het schommelkontplankje van Kaatje Behaatje (ik had het kind niet meer weer gezien sedert het hagelbuitijdperk) gebruikte ik als kussen op mijn boekhoudersstoel. Ik was ook hard voor mezelf. Dat subtiele ding was tekenend voor mijn bewind: onder die ruwe schors van mijn imposante bureau klopte een plankje van hout. De houtworm van weleer was aan plankenkoorts overleden. De jaren verstreken. Hoofdstuk na hoofdstuk boekte ik succes in het leven. Ook op het meidenfront was ik nog altijd zeer actief. Omstreeks dertigjarige leeftijd bleef ik mijn toenmalige minnares Annabel Deprez amper zeventien zaadlozingen trouw. Toen wipte ik, in de periode van de klassieke voorjaarsstormen, over op een andere vrouw: Mireille Vandenbossche, de schoonste schoonmaakster van het Instituut, in mijn geheime gedachten & gedichten ook genoemd 'Ladypoës', bij hevige dronkenschap 'Spartakut'.

Annabel verdween; Mireille kwam. Het was goed zo. Ik hield van een wakkere kut. Ik streelde boeken en proefde woorden. In de ogen van Mireille werden honderden boeken weerspiegeld, maar zelf had ze nooit méér gelezen dan haar verplichte titeltjes op school: 350 gram Ruyslinck, 180 gram Vandelloo, ½ kg In De Ban Van De Ring. Ze was dus onbevlekt en onbevangen.

Plotseling deed ik een schokkende ontdekking: ik begon van koffie te houden. Ik werd simpelweg verslingerd op de hete damp die in sluiers over de rand van mijn bakje troost waaierte. Ook werd ik telkenmale ietwat opgetild door de cafeïne en zweefde ik bij elke slok even tussen hemel en aarde: ik werd andermaal een mohammed van de mokka.

Vroeger slurpte ik koffie zoals ik Annabel en vele anderen voor haar placht te nemen: slordig voltankend. Nu was het liefde. Daarmee gepaard gaand begon ik nauwlettend de verouderingsverschijnselen bij mijn medemensen in de gaten te houden. Geriatrie werd een passie. Wallen onder de ogen bijvoorbeeld beschouwde ik niet langer als lauwerkransen, maar als jaarringen. Verlangen naar een bepaalde datum of gebeurtenis deed ik nog zuinigjes. Dat er vooral niks voorviel, vond ik al aardig meegenomen in het belang van de wedloop tegen de tijd. Het leven was immers een race naar het graf. Meer en meer ook hield ik rekening met de weersomstandigheden. Langer aarzelde ik voor mijn indrukwekkende kleerkast. Vaker spiedde ik de Vlaamse luchten af boven de Guldensporenstede Kortrijk. Gedachten aan een hoofddekseel verdrong ik voorlopig. Hoofddekseels vervormden het gelaat, maakten een mens oud, wijzigden de gedaante en klaptten het dekseel op je neus. Die dingen werden 'gedragen' door oudere schoolmeesters en verzekeringswezens.

Kortom: ongelukkig was ik niet, maar ik begon verdomme lelijk van koffie te houden.

Ik ging weer zitten. Treurig bekeek ik het impotente koffiezetapparaat. *Hoofden van Lebak!!* Waarom gaf die godverongelukte fotokopiemachine er nooit eens de brui aan!?

Ik controleerde hoeveel tijd ik nog had voor de eerste studenten weer niét naar de bieb zouden komen. Over nog zeven volle minuten beschikte ik. Dan toefde ik weer tussen de boeken, om geld te verdienen, waarmee ik zou kopen: wéér andere boeken, drank, kleren, levensmiddelen ... koffie!!

Om niet gek te worden van spijt, stak ik nog vlug een sigaret op. In mijn bibliotheek rookte ik namelijk nooit. Ik had daar een punt van gemaakt. Als apotheker zou ik bijvoorbeeld zeker ook nimmer in mijn apotheek hebben gerookt. Stel je voor dat je de kankerwolken regelrecht in het aangelaat van zo'n besje blies! Terwijl het net een scheutje gezondheid aan het kopen was! Ach. Ik vond: elke sigaret betekende niet alleen vijf minuten àf van je levensduur, maar ook werkverlet, verminderde prestatie. Men moest zich vollédig geven, of helemaal niet.

Klopklop.

Zie, daar kwam Mireille Vandenbossche binnen, de schoonste schoonmaakster van het I I.

'Dag meneer Peter.'

Ook ik groette.

'Heeft u nog geen koffiegezet?' Wat was ze lief.

Ik ontkende inderdaad.

'Dat zal ik dan maar even doen, daar word ik toch voor betaald, hé.'

'Zeker,' bevestigde ik. Ik keek naar niets, naar buiten, door opake gordijnen als lijkwades, om te camoufleren dat ik er niet in geslaagd was deze koffie te zetten. Mireille moest eens beginnen denken dat ik ook thuis niet ... !

Klik, deed ze.

Ook bukte ze zich één keer, even doorzakkend op haar prachtige hurken. Daarna prutste ze wat aan het bovenstel van het apparaat. En zie: het wonder geschiedde. Verdorie, wat was die Mireille toch verdomd handig.

'U had er al water ingedaan, en koffie,' constateerde ze verrast.

'Ja,' knikte ik. Ik speelde afwezigheid.

'Doch zonder resultaat. Ik moet ergens een dwaasheid hebben begaan.'

Onmiddellijk na deze Chinese zelfbeschuldiging werd ik kwaad op mijzelf.

'Ziedaar de eerste druppels reeds, meneer Peter.'

'Zeker. Mijn dank is groot, Mireille.'

De schoonmaakster wierp nog een laatste, goedkeurende blik op het eenentwintigste-eeuwse koffiezetapparaat en ging weer weg. Ik drukte mijn sigaret uit.

'Godverdomme,' zei ik uit de grond van mijn hart.

Het werd tijd om tussen de verzonken boeken te gaan zitten, laatste sessie van vandaag, 15:10 tot 17:30. Op de koffie wachtte ik niet meer.

Ik liep over het glimmende binnenplein. De I I-studenten noemden dit het *Plein van de Hemelse Vrede*. In het fietsenberghok in de hoek bijvoorbeeld harpoekeerden jongens hun tong in de mond van de meisjes. Of ze grepen ze bij hun truitje.

Zie ginds besteg Mireille Vandenbossche op haar hagelwitte klompjes ijverig de trap naar de aula. Ikzelf daalde vier treden af, sopte mijn rechervoet in het gorgelende afvoerroostertje en trad mijn fotokopiebedrijf binnen. Het voorgeschortte van mijn bieb was een leeszaal: een ruim van licht voorziene krocht

die door middel van veel vensters rechtstreeks op het *Plein van de Hemelse Vrede* uitgaf. Daardoor had ik een laag-bij-de-gronds, doch prima panorama op de onderste ledematen van de menselijke soort. Zelf zat ik daarbij in een tussen de boekenrekken uitgespaarde vierkante ruimte: verboden terrein voor de studenten, die hun boeken aan de balie dienden op te vragen of in te geven. Wat ik aldus van de mensen te zien kreeg, waren de benen en een stukje van het onderlijf, tot op navelhoogte ongeveer. Na verloop van jaren slaagde ik er in op eender welk onderlijf de passende kop in te vullen, ook al verbleven de studenten hier maar drie jaar. De studie van de kopvoeters (hun stap, hun borsten, hun onzichtbare stemmen) vormde aldus, naast het lezen en het fotokopiëren, een belangrijk onderdeel van mijn dagtaak in mijn catacomben. De studenten zelf bestudeerden de interbellumproblematiek: de periode tussen WO I en WO II met name, ach, die vreemde afko's. Omdat een interbellum een tijdsstrook tussen twee oorlogen is, zitten we dus bijna voortdurend in een interbellum. Je mag het draaien en het keren zoals je het wil. De nobele doelstelling van het I I luidde als volgt:

'Door de studie van het interbellum wordt gepoogd bij te dragen tot het zo lang mogelijk rekken van het aan de gang zijnde interbellum'.

Een voortdurend uitstellen van oorlog, zeg maar, zo lang de voorraad vrede strekte.

'Maar uitstel is daarom nog geen afstel,' zei ik plotseling hardop. Ik schrok van mijn eigen stem. Vlug sprong ik op om te controleren of er zich niemand tussen de boekenrekken bevond. Het ordeningsprincipe in mijn bibliotheek was het alfabet, maar dan op zijn meest onbruikbare wijze: het betrof namelijk een landenalfabet. In compartiment A vond je dus zowel Angola als Albanië als Afghanistan, waaronder dan telkens de boeken alfabetisch op de auteursnaam stonden gerangschikt. Wie dat systeem had uitgedokterd, moest een grote steenezel geweest zijn. Stel dat Japan oorlog begon te voeren tegen Rusland: dan moest ik, arme boekhouder, heen en weer draven tussen twee verafgelegen compartimenten. Terwijl het zoveel eenvoudiger had gekund! Al sedert 1918 (het jaar waarin het I I werd opgericht, maar het bleef enkele decennia-lang embryonaal) was dit onnuttige systeem in voege. Daardoor ook was de boedel niet om aan te zien. Alle formaten, diktes, kleuren en oorlogen stonden kriskras door elkaar geordend. Van A tot Z was de I I-boekerij één grote puinhoop. Ja, ik zou kunnen stellen: een weerspiegeling van wat er zich in de vele boeken afspeelde voor en na een interbellum. Elke aanvraag tot rationalisatie stuitte op een veto bij de directie, want die wou de naam en de faam van de stichter van het I I (de heer drs. P.K.J. VdB.) in ere houden door geen duimbreed of jota toe te geven of te wijzigen. Daartegenover echter zette ik mijn kennis van de ziel, mijn talent voor het onvoorspelbare, mijn liefde voor de letteren, mijn stofvrije koelbloedigheid en mijn alomtegenwoordigheid van geest.

Geen enkele luistervink hield zich bij een der landen resp. letters op. Gerustgesteld ging ik weer zitten. Wat zou ik uitvreten vanavond? Mijn kleurentelevisie was naar de knoppen. Het betrof een vreemd mankement: het ding wou simpelweg niet meer UIT. Gisteravond had ik dan maar de hele bedrading ineens met een nijldige ruk uit diverse stopcontacten getrokken. Onmiddellijk daarna ontstond een stank als van verschroeide haren. Toch ging ik slapen als

vanouds. Niets gebeurde, maar mijn tv was degelijk kapot. Hij wou nu niet alleen meer UIT, maar daarenboven wou hij vanmorgen ook al niet meer IN. Terwijl ik naar buiten staarde, naar het binnenplein, naar niets, vormden mijn lippen de naam 'Mireille.' En daarna: 'Annabel.'

'Mireille.'

'Annabel.'

'Mireille.'

'Annabel.'

Ik proefde de beide namen en betastte ze met mijn tongpunt. Ik hutselde de letters:

'Mirabel.'

'Annamira.'

Als door een adder gebeten sprong ik plotseling op. Besluitvaardig begaf ik me naar de afdeling *perestrojka/glasnost* in het compartiment USSR/GOS. Dat was hét zorgenkind van alle boekhouders voor mij geweest; alfabetisch gezien was het een kluwen. Sedert 1988 had ik daarom ook een '*Russische hoek*' in de leeszaal geïnstalleerd: steeds meer studenten immers wensten boeken en drukwerk omtrent dit fenomeen te kopiëren. Uiteindelijk had ik een groot deel van deze gezochte ontspanningslectuur gemakshalve maar bijeengeharkt, me niks meer aantrekkelijk van dat banale, ellendige alfabet. Zo bande ik ook alle simpele 'aanvankelijkheid' uit mijn bieb.

Ik kantelde een nooit meer geraadpleegde halve jaargang van *KRONIEK VAN DE LOPENDE GEBEURTENISSEN* uit de rij. Daarachter zat de fles verborgen. De whisky legde de omloop van mijn mond af en verdween dan zegevierend benedendeks. Daarna slikte ik een reukloze lookpastille door. Tijdens de week beperkte ik me tot het innemen van deze levensverlengende, bloedzuiverende dingetjes: vijf per dag. In de weekends echter gaf ik me volmondig over aan mijn - ik ontken het niet - lookverslaving.

LOOK KAN UW GEZONDHEID ERNSTIGE BETERSCHAP TOEBRENGEN

Alle door mij genuttigde levensmiddelen gingen dan gepaard met echte, mescherpe look. Het was een prima manier om gezond te blijven: het zuiverde je bloed, het rekte je leven (*warum? wohin?*), het hield andere mensen van je af, en het belette je, wegens stank, te gaan stappen. Voldoening alom dus. Alhoewel: was dat wel nodig, dat gerék?? Stel dat er weer een verse oorlog op komst was ... Eigenlijk zat ik dus zo'n beetje met een lookprobleem. Maar zeker weten dat het ook een niet te onderschatten ingrediënt van het Peter-effect was. Peinzend verborg ik de fles weer achter de *SAMIZDAT*-jaargangen. Hela, stappen: was ik daar stilletjesaan niet eens dringend aan toe? In mijn USSR/GOS-hoek bleef ik daar een wijle over prakkezeren, leunend tegen de grote Ontspanningsgeschriften van nieuwlichtende politici met glimmende schedels. 'Een donderdag,' mompelde ik. 'Dit is een donderdag als een andere donderdag.' Ik keek op mijn horloge.

'Kwart voor vier uur. Looft de Heer. De dag schuift op. Het regent nog.'

Wat werd het vanavond? *Café Van Lieverlee?*

'Bier & Biologie misschien,' fluisterde ik in het Engels. '*Downtown.*'

Gisteravond hoorde ik krek hetzelfde zeggen, door een kletsnat meisje in een BBC-feuilleton, net voor mijn treurbuis de geest gaf. Door Bier was ze dronken genoeg geworden om aan Biologie te doen: het afhandelen van enige lijven,

het bepotelen van enkele belendende lichamen. Nuchterheid was daarbij totaal overbodig.

Liet ik mezelf hedenavond ook vollopen en daarna weer leeg? Of zou ik mezelf weer eerst pijnigen, look etend? Mezelf aldus tot honkvast thuisblijven veroordelend? En dan, bij nader inzien, naar de peterselie grijpen, het bekende stankwerend tegengif, omdat Annick, Veerle, Annabel, Delfien, Pamela, Angela, Beeb, Luf, Kathleen en Elsje belden? Om dan uiteindelijk omstreeks het middernachtelijke uur toch nog uit te rukken?

Altijd beter dan jezelf af te rukken.

Overdaad schaadt.

Een overdaad aan peterselie kan uw gezondheid schaden.

Ik kreeg geweldige trek in een sigaret. Minutenlang had ik nodig om dat verlangen te onderdrukken. Nooit echter zou ik roken in mijn catacomben! Het betrof hier een versterving waar ik tenhemelschreiende moeite voor moest doen. Terwijl ik naar buiten staarde, wachtend op tekenen van leven van de kopvoeters, proefde ik de volgende woorden:

kreeft

boekery

look

kreeft

Het was verleden jaar geweest, in de krolse maanden mei-juni ongeveer. Het academisch jaar aan het I I liep ten einde. De studenten trokken zich terug om te roken en te hengsten in hun naar te weinig slaap stinkende hokken, holen en kotten. In het Interbellum Instituut was het zo stil als in de Iraakse woestijn. Zo stil moest het ook op de maan zijn. Mijn fotokopiemachine zweeg als vermoord. Ik was een gelukkig mens. Het *Plein van de Hemelse Vrede* lag er zonovergoten, maar leeg bij. Afgelopen kuiten- en dijenparade. De directie was spoorloos (Thailand, Jemen, Benidorm). De docenten waren naar huis om aan hun huwelijk te werken.

Op een bloedhete middag, de kraaien gingen te voet, doemde Mireille Vandenbossche met emmer en zwabber in de bieb op.

‘Tja,’ zei ik, opkijkend uit een biografie over vader Kennedy, ‘ook dät moet gebeuren, nietwaar.’

‘Nietwaar,’ bevestigde Mireille, met een glimlach die de kraaien alle verdere adem benemen kon. Ook toen al had ze die sneeuw witte klompen aan haar voeten. En haar kieltje had zomerse afmetingen: het reikte tot ver boven haar knieën, zoals bij de meisjesdokteren in het Australische tv-feuilleton *‘Flying Doctors’*. De schone schoonmaakster bukte zich en schoof één van haar witte klompen, die ze verloren had bij de treden benedenwaarts, weer aan haar fraai gevormde voet. Terwijl ze een en ander nat begon te maken, bladerde ik ter afwisseling in de memoires van generaal De Gaulle. Doch een gesprek drong zich op: het was 32 graden in de schaduw, en iedereen was weg. Mireille Vandenbossche was een vriendelijke, mooie meid, alleen maar geteisterd door het schoonmaakstersuniform van het I I. Donkerblauw natuurlijk, de kleur zonder seks of erotiek: formidabel ellendig hemel tergend lelijk donkerblauw. Zelfs dat kieltje.

Het scheen dat M. Vandenbossche haar weekends in discotheken sleet. Soms sliep ze maar één nacht per weekend!

‘Eigenlijk is het niet nodig dat ik uw boekerij ondersop, meneer Peter,’ merkte ze plotseling op. ‘Met de studenten die weg zijn, blijft de boel hier proper. U bent moederziel alleen.’

Ik keek uit mijn memoires op.

‘Nee,’ bevestigde ik, ‘inderdaad, helemaal niet. Wil je koffie?’ Het was eruit voor ik het kon beletten.

Ze had een petieterig moedervlekje op de linkerzij.

‘Ah!’ lachte ze verrast, ‘zou ik?’

‘Ik trek twee koffies uit de automaat naast de kaartenkamer, minuutjes,’ zei ik, besluitvaardig opspringend.

Vijf minuten later zaten we in de leeszaal gezellig troost uit plastic bekertjes te slurpen.

‘Voor koffie zou ik een moord doen,’ bekende Mireille toen in een opwelling. Een witte klomp kletterde op de vloer.

‘Oh ja!’ deed ik verbaasd. ‘Dat heb ik soms met sigaretten.’

‘Ha,’ zei ze, ‘iedereen heeft wat.’

Was het de warmte? De stilte? De vakantie in ‘t verschiep? Ik weet het niet meer en wist het toen ook al niet: plotseling bood ik haar zowel als mezelf zomaar een sigaret aan! Dubbel tegendraads handelde ik:

1. Vandenbossche Mireille rookte niet;
2. Ikzelf rookte nooit in mijn bieb, mijn cenakel!

‘Hé!’ deed ze verrast, een tweede klompje viel pardoos op de grond, en ze greep zonder nadenken. Ik reikte haar vuur aan en improviseerde een asbakje met de boekwikkels van *‘Komen de Russen?’*(II). Uiterst onhandig begon Mireille Vandenbossche te roken, heen en weer zwiepend met haar ene been over het andere. Het was op dat moment dat haar schoonheid me begon op te vallen.

‘Je bent waarschijnlijk ook een Kreeft,’ waagde ik het plotseling te zeggen.

‘Nee!’ protesteerde ze lachend. ‘Een kuisvrouw!’

‘Ik bedoel: van sterrenbeeld.’

‘O,’ zei ze verlegen, ‘juist. Hoe ... Hoe weet u dat zo vlug?’

‘Kreeften zijn geheelonthouders die voor alle verslavingen openstaan,’ doeerde ik toen. ‘Geef ze de kans, en ze doen het. Eigenlijk zijn het ook bodemloze vaten, of stille waters zoals ze soms zeggen. Ze kennen geen mate: ‘t is niks of ‘t is alles. U bijvoorbeeld rookt nooit, maar rookt wel nu. Ik bijvoorbeeld rook nooit in mijn bieb, maar nu wel.’

‘Bieb,’ had ik gezegd. ‘Bieb.’

‘Haha!’ lachte ze. ‘Kreeft, hé!’

Dat was verleden jaar geweest, in een broeikashitte: hete koffie, verzengende benen, en een schone schoonmaakster die nog had gezegd: ‘Laten we eens kreeftensoep maken.’

En dit jaar, tijdens de klassieke voorjaarsstormen, en omdat Annabel zelf toch niet meer opbelde, had ik tussen de I-boekenrekken de voorpagina van Mireille Vandenbossche opgeslagen. En ze bleef komen: schoon, proper, stille-tjes, vlezig, vredelievend en kruidig. Het was goed zo.

Hoe het gesprek toen nog verder was verlopen, wist ik zo goed niet meer. Kijk, daar naderde weer een kopvoeter, mijn gedachtestroom onderbrekend. ‘Weinig sex-appeal’, constateerde ik met kennersblik. ‘Erudiet, ja, dat wel. Wat lezen we vanavond, jongedame? Jouw appartementje of het mijne? Broodje polemologie of broodje kut?’ De kopvoeter verdween in de regen. Ik bedacht plotseling dat ik Mireille Vandenbossche nog nooit op een uitje had

geïnviteerd. Moest ik dat doen? Was onze biebs seks voldoende? Diende er meer te zijn? Onze interbellaire liefde hoefde zich misschien niet altijd hier tussen de I I-boeken af te spelen. Maar zou ze dan willen blijven tot en met de ochtendkoffie? De matineuze ellende van gebakken eieren, spek, gezonde fruitjus meemaken?

Ik stond op en pakte het nooit geraadpleegde 'Richtlijnen voor middellangafstandsdenken' uit een rek, compartiment 'Koude Oorlog'. Op de achterkant van dat lijvige boekdeel had ik een schminkspiegel vastgekleefd. Ik zette het boek voor mij op tafel en bestudeerde mijn gelaat. Onder mijn linkeroog vormde zich een permanente wal. Nochtans had ik diverse volgeslapen nachten achter de rug. Twee rimpels begonnen zich dwars over mijn voorhoofd af te tekenen. Ook dat nog. Onder het rechteroog kromp ook één en ander ineen. De huid leek er meer verschrompeld dan pakweg de huid van de wang onmiddellijk daaronder. Van heel dichtbij had die een blauwachtige schijn. Verdorven. Ik schoof ongemakkelijk op mijn schommelkontplankje heen en weer. Wat zou er mettertijd van het Peter-effect overblijven?

De haren dan. Behoorlijk lang droeg ik die, zoals het een bewaker van boeken betaamt. Vooraan had ik al wat inhammen. Die camouflerde ik door de kruidnagelbruine krullen errond nog wat langer dan de andere te laten groeien. Daar kon dan mee geknutseld worden. Mijn grote ogen waren oceanen waarin ... STOP!

'De ogen van een koe', zei lang geleden mijn moeder eens, in een zoveelste driftbui. Ik was toen nog een puber.

'Koeienogen'.

Ze spuwde het woord uit zoals een echte koe haar staart heft om de drek de vrije loop te laten. 'Waarom geen spiegeleieren', dacht ik al die jaren. 'Waarom mogen mijn ogen geen spiegeleieren zijn?'

Goed, al goed, o.k. dan: oceanen van koeienstront.

Aan dat haar zou ik iets moeten doen. Heden ten dage roetsjten ze het allemaal af, tot vlak tegen hun schedel, om oprukkende kaalheid te verbergen. Een goede oplossing, daar niet van. En kaalheid was ook een mode geworden. Je moest er maar voor uit durven te komen. Gedaan met ten oosten en ten westen van de kop de haren op te sparen en die dan over de kale middenberm van het schedeldak te plakken. Ik beademde de spiegel. Daar verscheen een bos van benen op het Plein van de Hemelse Vrede. Ik stopte de 'Richtlijnen' weer weg. Honderden kopvoeters spoedden zich nu door de Vlaamse regen.

Niemand een kopietje? Sofietje?

Iemand een vluggerdje?

Een ijlings overdrukje?

Dat is dan 02 BEF, Pietje.

Neenee, Myriam, recto verso zelfde prijs, papier speelt geen rol.

Mag ik morgen betalen?

Niets uit deze uitgaaf mag zonder toestemming ...

De directeur heeft het niet graag.

Voor één keer.

Allez dan, Hannelore.

Leve het interbellum: het bleef maar duren. Want de Golf, dat was geen echte oorlog. En Joegoslavië was kinderspel. En Kosovo had de afmetingen van een knickerspel.

'DAG BOEKENWURM!' klonk het plotseling knoerthard tussen de rekken. Ik had het verwacht, en toch schrok ik me rot. Mijn hart sprong als een jojo op en neer. Met een ruk schoof ik mijn stoel achteruit. Het schommelplankje kukelde op de grond. Dat die binnendeur op de gang ook nog open was, natuurlijk!

'Dag Mireille. Je deed me potvolkoffie wel schrikken, hoor!'

'De meesten zijn nu al naar huis', zei ze zacht.

Ik keek naar buiten.

'Ja, de school loopt leeg. Kom je?'

Ik sloot de beide biebdeuren en draaide de bordjes om.

GESLOTEN. TERUG OM 16:45.

Via de 'Russische hoek' legden we het circuit af naar de letter G (Golf, GOS). Vanaf de G waren de boekenrekken hoger, tot en met de W. Vooral het J-compartiment breidde sterk uit: de versplintering van Joegoslavië kreeg er alsnog een onderkomen. Ik nam de linkerhand van Mireille Vandenbossche in mijn rechterhand en schuifelde met haar langs de interbellaire lectuur, terwijl ik 'en passant' met mijn linkerhand vele boekenruggen streelde. De X en de Y waren in een lagere, houten kast geherbergd. Die vormde tevens de bergplaats voor boekjes, brochures, pamfletten en krantenknipsels over petieterige eilandjes, soms atollen, waar nucleaire proeven plaatsvonden. Het Bikini-eilandje bijvoorbeeld zat niet in het B-compartiment. En de Zuidzee, op zich géén land!, zat niet in de Z-afdeling. Bij deze explosieve houten kast gekomen, schopte Mireille Vandenbossche haar hagelwitte klompen uit en stak een handje toe. Met vereende krachten schoven we de X/Y-kast 50 cm naar voren. Achter de kast stond een veldbed, voor niemand zichtbaar. Het was een achtergebleven souvenir, van toen het I I tijdens één of andere wereldoorlog als Duits lazaret werd gebruikt. Mireille bukte zich en gooide haar klompjes in ons donker liefdeshol, dat we weer hermetisch afsloten met de X/Y-kast. Haastig pelde de schoonste schoonmaakster van het Interbellum Instituut haar kleren af. Ik deed krek hetzelfde. Toen drukte ik mijn blanke vredesduifje uit het interbellum tegen me aan. Zo lang de voorraad Vlees & Vrede strekte, zou ik haar en haar moeder-vlekje beminnen, met lange, krachtige stralen Darwinzaad. Het was donderdag, een donderdag als een andere donderdag, en het bleef maar oude wijven regenen.

V I M

De huisvrouw Bea V. en de hond Mick werden een beetje ouder van dagen. Mick beet om de haverklap aanpalende troetel- en huisdieren naar de eeuwige jachtvelden. Ook trok hij veel te hard aan de lijn bij het zaterdagshoppen, aan het andere uiteinde waarvan zich V. Bea bevond. Dat kon zo niet langer gaan. Het was of Mick, of Bea.

Bea zocht diverse bibliotheken op, waar ze boeken over honden raadpleegde. Helaas waren die alle vredelievend.

'MIJN BAAS EN IK'.

'BRAAF'.

'GEEN KEGELSPEL'.

'WAT GEEF IK MIJN VIervoeter TE ETEN?'

Wat Bea eigenlijk zocht, was een middeltje om Mick zacht doch definitief in te laten slapen om hem daarna stiekem tussen de appelbomen te begraven.
En alzo ...

Verbaasd keek ik van intense werkzaamheden op. Er stond een mooigeweeste vrouw voor mij. Wie was ... ? Ik zapte in raptempo door de film van mijn leven en bleef dan haperen bij een citroengele scène.

'Bea!'

'Dag Peter!'

Onmiddellijk na deze begroeting gluurde ik naar beneden, links en rechts van haar beide benen.

'Mick?'

Ze schudde van nee.

'Thuis, Mick. Hoe gaat het, Peter? Dat is lang geleden, hé?'

'Zeg wel. Het is drie oorlogen geleden'.

'Hihi'.

'Heb je mijn bladwijzer al gelezen, Bea? Ik gebruik die al jaren'.

Ik scharrelde wat tussen mijn papieren en overhandigde haar het MICK-gedicht.

Bea plukte een leesbrilletje van tussen haar borsten en las.

'Je jurk staat je beeldig', tutoyeerde ik haar ondertussen verder.

'Hm', gromde ze verstrooid.

'Wel?' vroeg ik.

'Ja, hoor', zei ze. Ze legde de bladwijzer op mijn bureaublad.

'Het is voor Mick dat ik kom. Andere biebwezens kunnen me niet helpen. Jij misschien wel'.

'Hoe gaat het met Oscar?'

'Dood'.

'Kaatje?'

'Gelukkig gescheiden'.

'Tja. En Karos?'

'Wie is dat?'

'De kat van Oscar'.

'Mick heeft die verscheurd, op een onbewaakt ogenblik. Hij valt ook nog altijd telefooncellen aan. Dat is de reden waarom ik kom'.

'Dat rijmt, Bea, haha. Zie je Kaatje nog?'

'Dat komt voor. Ze heeft nu een fotokopiezaak in 't stad'.

'Ewel, dat ze me hier eens opzoekt, hein! Ik kopieer ook'.

'Ik zal het haar zeggen'.

'Niet vergeten, hé!'

'Neenee. Ik doe het binnenstraks. Ze zal opkijken'.

'Denk ik ook'.

'Je hebt hier een schone bibliotheek'.

'Bah, ja. Ik klaag niet'.

'Is het hard werken?'

'Dat valt mee'.

'Is het eigenlijk daarvoor dat je bij Oscar al die uren zitten blokken hebt?'

'Uren, dagen, nachten, maanden: je hebt niets voor niets, Bea, al zeg ik het nu zelf'.

'Dat is waar'.

'Maar hoe kan ik je helpen, Bea?'

Toen stak de huisvrouw van wal. Ik knikte begrijpend, want in de loop der jaren had ik veel ervaring opgedaan wat oorlog en vrede en weer oorlog betroffen. 'Weet je wat ik ga doen, Bea?' zei ik, toen ik het hele relaas aanhoord had, en me gelijk de telefoonscène herinnerde waarbij het ondiep Mick van plan was me te verkrachten.

'Nee, Peter. Help me', antwoordde Bea naar waarheid.

'Ik ga een hoofdstuk uit een CIA-handleiding kopiëren. Die is niet voor het publiek ter inzage. Ik ga dat dus kopiëren en jou meegeven. Eens thuisgekomen, volg je strikt de richtlijnen. Niets meer, niets minder. Nauwgezet. Na gedane zaken maak je propjes van dat hoofdstuk, die je één na één doorslikt met wat limonade. Mick zal in vrede rusten. Alle betrokken partijen zullen tevreden zijn. De rest laat ik dan aan jou en je spade over'.

Bea knikte samenzweerderig.

'Peter,' zei ze, 'vele mensen heb je al uit de puree geholpen. Mijn dank is groot'.

'Dat besef ik'.

'Je zou eens op een goed meisje moeten botsen. Of ben je al ... '.

In de verte tussen de rekken, omstreeks de letters X/Y/Z, hoorden we het ijverige geklepper van klompjes.

'Nee hoor, het werk gaat voor'.

'Je moet aan jezelf denken'.

'Ja', beaamde ik. Ik ging de CIA-handleiding uit het Koude-Oorlogcompartiment plukken en kopieerde er een tiental vellen uit. Ondertussen ging Bea V. met haar citroengele kont afwachting op mijn schommelplankje zitten. Ze besefte niet waar ze op zat. Even later overhandigde ik haar de overdrukjes, samen met een MICK-bladwijzer.

'Zo. Wat moet, dat moet, Bea. In tijden van oorlog is alles gepermitteerd'.

'Andere bibliotheken zijn zo verdraaid hondvriendelijk, Peter. Ach, weet je het nog van die hagelbui? En mijn konijn? Dààr heeft Oscar zijn nekslag gekregen. Die veranda was zijn leven, weet je'.

'De tijd staat niet stil, nee'.

'Bedankt, Peter. Echt bedankt'.

'Kill'm, Bea. Kill the bastard'.

Diezelfde nacht werd ik door een serie nachtmerries bezocht. Ze leken net echt. Lang nog na het wakker worden, had ik zin om mijn vader te vermoorden. Ik kan hier echter niet verder op ingaan.

Zes steenworpen later verscheen niemand minder maar ook niemand meer dan Kaatje Behaatje in de Interbellumbieb. Ijlings sprong ik van Mireille Vandebossche op en haastte me naar mijn tussen de boekenrekken uitgespaarde deskruimte, me vlugvlug fatsoenerend.

Het eens zo grieksblauwe K'tje was nu een doodgewone vlaamsgrijze Kaat geworden. Ontgoocheling en ontroering schroefden even mijn keel dicht.

'Hoi!'

'Hoi, Peter!'

Enkele seconden lang heerste een geladen stilte. Die seconden leken eeuwen te duren. Mensmens, wat was die meid veranderd.

'Je hebt vele van mijn brieven niet beantwoord, hé?'

'Maar ik begon toen serieus te vrijen'.

'En nu?'

'De kinderen kunnen het slachtoffer niet zijn, want er zijn er geen'.
 'Dat is goed. Wat vreet je nu uit?'
 'Fotokopiezaak'.
 'O, de plaats van de moord, hé? Is er al iemand totaal onverwacht door de etalage heengefietst, hahaha?'
 'Waar is de tijd, hé? Ik voel het nog altijd, hoor, bijvoorbeeld als er weersverandering op til is'.
 'Zegt jou dat iets?'
 Ik trok het schommelplankje van onder mijn kont en stak het triomfantelijk omhoog.
 'Jaja'.
 'Ik gebruik het als kussen'.
 Kaat leek niet meer geïnteresseerd in haar plankje.
 'Het konijnenpootje heb ik niet meer. Speel je nog piano? Gitaar?'
 'Nee, hoor. Afgelopen. Vermoord jij nog muggen? Er moeten er hier nogal wat zitten'.
 'Daar heb ik geen tijd voor. Vaak zou ik liever enkele studenten de nek omwringen'.
 Vandebossche Mireille schuifelde langsheen de balie naar buiten. Ze glimlachte vriendelijk naar Kaat.
 'Heb je een secretaresse?'
 'Dat is de schoonmaakster'.
 'Je zou het niet zeggen'.
 'Heb je haar klompjes dan niet gezien? Gehoord?'
 'Ach'.
 'Kan ik je met iets helpen, Kaat?'
 'Ik moest een boodschap van Bea aan je overmaken'.
 'Aha, die Bea'.
 'Ja'.
 'Ze was hier niet lang geleden, hé'.
 'Ik moest zeggen: alles is o.k. Iemand rust in vrede'.
 'Het is een hondenleven, Kaatje'.
 'Kaat. Het is nu: Kaat'.
 'Kaat. Het ging over een hond in het Peterspel, Kaat'.
 'Alleen de sterksten overleven'.
 'Zo is het nog maar eens een keer'.
 Over het Plein van de Hemelse Vrede bewogen zich twee goddelijke benen in twee alleenzaligmakende klompjes.
 'Kaatje, Kaat, als ik vragen mag: met wie was je getrouwd om daarna weer van hem te scheiden? Ken ik de kerel?'
 'Een dierenliefhebber. De zoon van de voorzitter van het Fonds voor Dakloze Dieren'.
 'O, en?'
 'Het foeterde niet. Ik hou er nu wel een eigen fotokopiezaak aan over. Zonder beesten erbij. Zaken, hé. Is dit het Texas van Vlaanderen of is het het niet?'
 'Texas', zei ik, terwijl mijn blikken even door mijn bieb zeilden.
 'Hij is ook al dood'.
 'Wie? Je ...'.
 'Mijn ex. Hij vlamde met zijn Harley in een stacaravan'.
 'Mijn deelneming'.
 'Ach'.

'Motoren, hé'.
'Jij lijkt me geen motorkerel, Peter'.
'Verwar me maar niet met de boeken, Kaat', zei ik, ietwat geprikkeld. Deze muisgrijze gescheiden weduwe, ooit een blakend meisje van zestien, moest me nu niet per se willen definiëren.
'Ik weet best wel wat snelheid is', zei ik nog grimmig.
'Tja, ik moet er eens vandoor'.
'Is de zaak gesloten?'
'Dinsdag is sluitingsdag'.
'Typisch voor Kortrijk, hé'.
'Ben jij getrouwd of zo?' Ze gluurde naar mijn vingers.
'Nee. Er is overal veel te beleven'.
'De eeuwige vrijgezel, hé? Kijk maar uit, of je wordt een boekenwurm'.
'Heb je nog van het Peter-effect gehoord, Kaat?'
'Ik moet er nu echt vandoor, hoor'.
'Doe de groeten aan je beide ouders. Leven die nog?'
'Die zie ik zo vaak niet meer. Ik woon boven de fotokopiewinkel'.
'Aha. Ikzelf verkies souterrains. Het geeft een prettig, verzonken gevoel'.
Peinzend keek KB'tje me aan. Mijn schommelplankje protesteerde even zacht krakend.
'Had ik vroeger maar wat meer van je brieven beantwoord', opperde ze plotseling, en één seconde daarna verdween ze uit de bieb en uit mijn leven.

VI U S A

Ik plantte de fles whisky op het tafeltje neer. Een halve jaargang NEWSWEEK's schoof hierdoor op de grond, maar ik sloeg er geen acht op. In mijn souterrain was iets wereldomvattends aan het gebeuren. Het was een grote dag vandaag: voor Vlaanderen en voor de hele aardbol. Er was geen tijd voor details en futi-liteiten. Ik mikte twee klontjes ijs in het glas en smoorde het geknister met een flinke gulp whisky.

Het aftellen was al begonnen. De beelden die vanuit lanceerbasis Moonshine in de USA doorgestraald werden, waren al wazig van bij het eerste glas. Het werd er in de loop van de uitzending niet beter op. Toch was Piet makkelijk te herkennen. Hij had op de beeldbuis enkele Vlaamse groeten tot het thuisfront mogen richten. Dat front bestond hoofdzakelijk uit familie, vrienden, kennissen en burens. Ook zijn kompanen, een Franse astronoute en een Amerikaan, hadden een paar zinnen tot hun allerliefste aardbewoners gericht. Duizenden Guldensporenstedelingen aanhoorden de verre maar vertrouwde groet van mijn tweelingbroer Piet met tranen in de ogen en zeiden tegen elkaar dat dit de broer was van de Interbellumbibliothecaris, werkzaam te Kortrijk. Het Peter-effect was nu dus ook al op weg naar de maan.

ONE MINUTE TO GO. FIFTY-NINE ... FIFTY-EIGHT ...

Ik sloot even de ogen, hief mijn glas ten hemel en kapte dan de inhoud in mijn keelgat. Het was een hinkstapslok met hindernissen: ook mij schoten de tranen in de ogen. Toch viel dit goede niet te versmaden!

FORTY-NINE ... FORTY-SIX ...

Secondenlang proestte ik het uit. Dit ging gepaard met tijdelijke blindheid. 'Deze aarde is een tranendal', dacht ik, toen de bui overgewaaid was. Het schroeien in mijn keel bluste ik met een verse slok. Ik veegde mijn ogen droog.

THIRTY-TWO ... THIRTY-ONE ... THIRTY ...

Ik ontwaarde de witte contouren van drie mensen in ruimzittende pakken. Het hele tafereel had iets ziekenhuisachtigs. Ze voerden handelingen uit waar geen hond iets van snapte. Een Amerikaanse commentator gaf uitleg, maar daarvoorheen stoorde de vertalende Vlaamse speaker. Het was idioot en irritant. Ik zette het volume lager om die potpourri minder hard te moeten aanhoren.

TWENTY-SEVEN ...

'Mijn broer vliegt naar de maan', mompelde ik. Ik hief mijn glas, nam de pose aan van het Amerikaanse Vrijheidsbeeld en dronk. Op het 'FIFTEEN' meldde de commentator opgewonden dat de 'Alice' begon te sidderen. Het was pure drift om aan de aardse zwaartekracht te ontsnappen.

'Een loopse raket', grinnikte ik. 'Met drie dikkopjes erin. Hopelijk schiet ze haar doel niet voorbij: de maan met name'.

TEN ... NINE ... EIGHT ...

'Zeven! Zes! Vijf!' riep ik, meezwaiend met het glas in mijn ene hand en de fles in de andere.

FOUR ... THREE ... TWO ...

'AANVALLEN!!' brulde ik.

Het ruimtetuig Alice ejaculeerde hevig en steeg langzaam ten hemel op. Op het scherm hoorde ik applaus en gejuich. De lancering van mijn broer Piet was gelukt. Ik slikte een brok ontroering door en stuurde er omgaand een slok whisky achter aan. De telefoon rinkelde. Het was modder, uitgerekend modder! Ook mijn vader kwam even iets zeggen. Eigenlijk werd er niks gezegd, want mijn beide verwekkers snikten en sniften vrijelijk. Hun zoon vloog naar de maan!

'Hij komt nog wel terug, hoor!' riep ik troostend in de hoorn.

Via satelliet zag je alleen nog een vlug verdwijnend lichtpuntje: het gloeiende eindje van de sigaret van god. Alice was met haar driekoppige bemanning uit dit tranendal ontsnapt. De verzuchting van mijn pa, anno 1953, was werkelijkheid geworden: eentje van de twee was naar de maan geschoten.

Op teevee werden de pasfoto's van de drie ruimtereizigers nog eens getoond. 'Piet heeft net dezelfde schaduw onder zijn linkeroog als ik', gromde ik tevreden. Ik schonk mezelf andermaal royaal in en zegg in een makkelijke fauteuil neer. Kort daarna werd ik door een bijzonder akelige droom bezocht. Die had ongetwijfeld iets te maken met mijn vader, die even aan de telefoon was geweest. Maar ach, woorden schieten te kort.

VII R I P

Een derde wereldoorlog (WO III, kortom) tussen de Duitsers en de Belgen zou een natuurlijk einde van het Interbellum Instituut betekend kunnen hebben, bijvoorbeeld na een intens bombardement, waarbij geen boek nog tegen het andere leunen zou. De natuur besliste er echter anders over. Het I I moest er wel degelijk aan geloven, maar dan door een déjà-vuhagelbui. Ik moet hier helaas in herhaling vallen. Op een biebhete dag medio mei werden de muisgrijze luchten samengelast door verschroeiende bliksemserpentes, op het roffelende ritme van knetterende donderslagen. Ik zat erwtensoeptelepelen in de SOAP, een horecapand gelegen aan het plein waar ook het I I zich nog even bevond. Aldus maakte ik als bevoorrechte ooggetuige de ondergang van mijn souterrainbieb en belendende gebouwen en aanhorigheden mee.

Mijn Titanic!

Mijn cenakel!

Mijn Elba!

Mijn vredesboekerij!

En, o: mijn schommelplankje!

WARUM ?! WOHIN?!

Zoals vele eeuwwijde Amerikaanse ambassades overal ter wereld door bommen en met voor de aanslag opgeëiste verantwoordelijkheid met de mensen en de grond gelijk werden gemaakt, zo werden ook mijn bieb en het hele I I in enkele oogwenken herleid tot een smurrie van stenen en papier, zonder evenwel dat verantwoordelijkheid werd opgeëist. De hagelbollen verrichtten hun verwoestende werk grondig.

God zit in het detail. De duivel ook: bij het papierruimen ontdekten redders twee hagelwitgeweeste klompjes en een vreselijk verminkt Duits veldbed.

Ik kan hier niet verder op ingaan. Het was te erg. Ik moet wachten tot ik er in slaag het waas van voor mijn ogen weg te knippen teneinde een volgend boek te schrijven. Het Peter-effect werkt in goede en in kwade dagen, maar er zijn grenzen.

EINDE!

-----Sjors DNO